

EVANGHELIA TIMPULUI DE SFÂRȘIT

Mulțumesc, frate Orman. Să ne plecăm o clipă capetele pentru rugăciune. În timp ce avem capetele plecate, poate este cineva care are o cerere deosebită. Dacă este așa, să ridice mâna, pentru că Domnul vede aceste lucruri. Voi trebuie să credeți că El vă va îndeplini cererea.

Tată ceresc, în dimineața aceasta ne-am adunat cu singurul scop de a mări Numele Domnului nostru Isus. Îți mulțumim pentru că simțim deja prezența Lui, și suntem siguri că El vine să Se întâlnească cu noi, pentru că așa a promis: „*Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.*” (Matei 18.20). Doamne, vrem să cerem binecuvântarea Ta asupra tuturor acestor cereri făcute de cei care au ridicat mâna. Tu știi ce se ascunde în spatele fiecărei mâini și ce este în inimile lor, de aceea Te rog să răspunzi fiecăruia dintre ei. Îți mulțumim pentru că avem ocazia să Te slăvim și astăzi, și pentru biserica și frații noștri credincioși.

Doamne, Te rugăm să împlinești și astăzi dorințele inimii noastre, dorința de a Te sluji pe Tine. Hrănește-ne cu Mana ascunsă despre care ai spus că a fost dată copiilor Tăi, cu Mana păstrată doar pentru preoți, pentru că am învățat că noi suntem preoți ai lui Dumnezeu, și că jertfa noastră este una duhovnicească: rodul buzelor noastre, care laudă Numele Tău. Te rugăm să ne binecuvântezi la sfârșitul acestui serviciu și să frângi pentru noi Pâinea Vieții, în Numele lui Isus. Amin.

Mă bucur că sunt alături de voi și că pot să văd marea noastră familie adunată din nou în dimineața aceasta. Au venit și oameni din diferite părți ale țării și ne bucurăm că-i avem printre noi. Noi nu suntem o denominațiune, ci doar oameni care cred în Dumnezeu, și ne adunăm împreună ca să ne închinăm Lui, să ne rugăm și să ne aducem mărturiile. În fiecare dimineață, chiar în fiecare zi, noi trecem printr-un purgatoriu, deoarece încercăm să trăim într-un chip cât mai

duhovnicesc, iar Duhul Său cel Sfânt ne curăță sufletele de păcat, fiindcă așteptăm din clipă în clipă venirea Domnului.

Astăzi avem un program încărcat. Astfel, dimineață avem școala duminicală, iar deseară avem un program special. Ați auzit cu toții de prietenul meu, fratele Joseph Boze, dar este pentru prima dată când ne vizitează aici, în adunare. Din toate locurile din lume pe unde am călătorit, am găsit numai două biserici pe care le pot numi „biserici model”: una este „Biserica Filadelfia,” din Chicago, a fratelui Boze iar cealaltă este biserica fratelui Jack Moore din Shreveport, Louisiana. Am stat atât de mult la aceste biserici, încât atunci când mă întorceam din misiune, oamenii nu mă mai căutau la Jeffersonville, ci sunau direct la Chicago, iar dacă nu mă găseau acolo, sunau la Shreveport.

Joseph a plecat din Chicago. Noi ne-am întristat foarte tare când am auzit aceasta, dar când ne-am rugat, am aflat că îl chema Domnul. Astfel, acest prieten bun, a început acum o lucrare minunată prin Tanganika, Kenya și Uganda, de aceea vrem să-l ajutăm cât putem. Dacă va fi cu voia Domnului, în luna ianuarie mă voi alătura și eu în școlile lui din Africa, iar de acolo vom merge în Africa de Sud. Vă va spune el mai multe despre aceasta, în cuvântarea pe care o va ține. Va vorbi în jurul orei opt, de îndată ce se vor încheia pregătirile. A adus și un film, care cred că vă va plăcea, despre școlile lui din Africa și despre ce a făcut Domnul pentru el în acești câțiva ani. Este un filmuleț foarte încurajator, chiar și pentru mine, deoarece arată ce poate face Domnul cu un om care este în voia Lui și la locul unde l-a chemat El. Fratele a așteptat ani de zile, apoi a pornit pe calea pe care l-a îndrumat Domnul.

Să aduceți și copiii, măcar la prima parte, care este mai scurtă. Mulți dintre voi știu că fratele Joseph are simțul umorului. Astfel, într-o noapte a ieșit să fotografieze un leu, pe care voia să mi-l arate probabil. Voi știți că în Africa sunt foarte mulți lei. Leoaicele prinseseră un animal și se ospătaseră, iar acum un pui de leu se prefăcea că atacă și el animalul și îl prinde. Primele cinci sau zece minute din film arată scena aceea, și sunt sigur că vă va plăcea. Să veniți din timp.

Nu mi s-a cerut să spun acest lucru și fratele Joseph nu știe nimic despre aceasta,

dar deseară aş vrea să vă arătați aprecierea față de el și să faceți o mică donație pentru campaniile sale din străinătate. Dacă aveți pusă deoparte o sumă mică pe care vreți s-o donați, sau dacă vreți să contribuiți cu ceva la lucrarea Domnului, faceți-o pentru Joseph Boze. Eu îl cunosc pe fratele Boze ca pe mine însumi, și știu că își va da toată silința să folosească acele fonduri pentru propovăduirea Cuvântului. Deci, înainte de a merge mai departe, aş vrea să-l lăsăm și pe el să spună câteva cuvinte. Am vrut să-i cedez tot serviciul de dimineață, dar a refuzat, așa că va ține o predică, deseară de la ora opt. Tot atunci veți putea urmări și filmulețul. Așadar, îl prezint adunării pe bunul meu prieten și frate, Joseph Boze. (Fratele Boze vorbește timp de câteva minute).

Mulțumesc, frate Boze, foarte frumos. Domnul să te binecuvânteze. (Fratele Branham și fratele Boze se îmbrățișează). Iată Suedia și Irlanda împreună. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Joseph. Mulțumesc pentru cuvintele frumoase. Și eu pot spune același lucru despre tine. Mulțumesc Domnului pentru lucrarea minunată pe care o face în Africa. Fratele vă va spune mai multe deseară.

Tocmai mi-a spus Billy că fratele Neville sau altcineva ar trebui să regleze sistemul acustic, pentru că în spate nu se aude prea bine. Până se va rezolva problema, nepoata mea Donna, își va aduce micuțul pentru a fi închinat Domnului Sora care cântă la pian este aici? (Fratele Edgar spune: „Te rog să folosești unul dintre microfoanele laterale.”). Pe acesta? („Da, este bine. Se aude de la oricare dintre ele”). Acum se va auzi bine. Era vina mea pentru că nu stăteam unde trebuie.

Este o cântare pe care o cântăm de obicei la binecuvântarea copiilor: „Aduceți-i, aduceți-i pe cei mici la Isus.”

Multe biserici îi stropesc pe acești micuți, și este treaba lor dacă fac aceasta, eu n-am nimic împotriva. Alții fac altfel și numesc lucrul acela „botez”, dar noi încercăm să urmăm Scriptura întocmai așa cum ne învață ea. Biblia nu spune, în Noul Testament, decât că au adus copilașii la Isus, iar El i-a binecuvântat spunând: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.” (Matei 19.14). Același lucru îl facem și noi. Eu și păstorul, stăm aici, luăm

copilașul în brațe și ne rugăm ca el să fie închinat Domnului.

Eu cred că un copil nu are nici un păcat, afară doar de păcatul în care s-a născut, pentru că toți suntem zămisliți în fărădelege, ne naștem în păcat și venim în lume prin minciună. Dar când a murit pe Calvar, Isus Hristos a ridicat păcatul lumii. Atunci, bebelușul putea să moară la naștere, sau înainte de a se naște, sau înainte de vârsta la care putea răspunde pentru faptele sale, pentru că în cazurile acestea nu are păcat. Dar după ce ajunge la o vârstă la care poate păcătui, trebuie să-și mărturisească păcatul și apoi să fie botezat spre iertarea păcatelor. Dar acum este prea mic.

Haideți să cântăm acest cântec vechi și frumos. Nu știu dacă pot să conduc eu cântarea.

Aduceți-i, aduceți-i,

De pe calea întinării,

Aduceți-i, aduceți-i

Aduceți copilașii la Isus.

Cum îl cheamă? Teddy Junior? Bine. Ne bucurăm foarte mult să vedem astăzi cuplul acesta tânăr, și pe micuțul Teddy împreună cu ei, și să ne rugăm ca Domnul să-l binecuvânteze din belșug, să-i dea Viață veșnică în Lumea viitoare, și viață lungă în lumea aceasta. Pot să-l iau puțin în brațe? Acesta este tânărul Teddy Arnold. Îl cunoașteți pe Teddy, este fratele nostru din adunare. El s-a căsătorit cu Donna, fiica fratelui meu, și acum au un băiețel. Acesta este al doilea copil al lor, pentru că mai au o fetiță, nu-i așa? Pare un flăcăiaș tare isteț. Când îi văd atât de mici și de delicați, mi-e teamă să nu se rupă.

Vă puteți imagina o mamă aducându-și copilul la Domnul Isus? Dacă El ar fi în dimineața aceasta aici, într-un trup ca al nostru, iar această mamă ar alerga spre El și L-ar ruga să Își pună mâinile peste copilul ei și să-l binecuvânteze, inima lui tati ar tresălta de bucurie. Noi știm că Domnul a dăruit acest copil unirii lor, iar ei vor să îl dea acum înapoi Domnului, ca mulțumire pentru darul Lui. Să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, noi încercăm să-Ți urmăm exemplu. Când mamele și tații și-au adus copilașii la Tine, Tu Ți-ai pus mâinile peste ei și i-ai binecuvântat. Tată ceresc, cuplul acesta a fost binecuvântat primindu-l pe micuțul Teddy Arnold Junior. Te rugăm, Tată, ca binecuvântarea să rămână asupra copilului. Ne punem mâinile peste el în amintirea Ta și a făgăduinței Tale, pe care ne-ai dat-o prin mărețul Tău Cuvânt. Binecuvântează-l pe micuțul Teddy. Doamne, Te rugăm să-i dai sănătate și viață lungă, iar dacă se poate, îngăduie să fie în viață în ziua venirii Tale. Te rugăm și pentru tatăl și mama lui, să fie binecuvântați în creșterea acestui copil, iar dacă mai este timp, fă-l un vestitor al Evangheliei Tale. Dă-i lucrurile pe care le-ai promis oamenilor, ca să trăiască și să aibă o viață îmbelșugată, fiindcă Ți-l încredințăm pe micuțul Teddy Arnold, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, Donna și Teddy, cu viață lungă și multe bucurii: la fel și pe tine, micuțele Teddy, pentru că El te iubește.

Mi se par atât de drăgălași micuții aceștia! Mie îmi plac toți oamenii, dar cel mai mult îi iubesc pe copiii mici și pe bătrâni. Bărbații și femeile bătrâne au parcurs un drum lung, și sunt atât de blânzi, sărmanii de ei! Opriți întotdeauna când vedeți un bătrân care vrea să traverseze strada. Cum ar fi dacă ar fi tatăl sau mama ta? Vedeți? Sunt și ei părinții cuiva, și trebuie respectați. Uneori, vorbesc mult, nu sunt cursivi și poate spun lucruri care pe tine nu te interesează, dar amintește-ți că într-o zi vei fi și tu ca ei, așa că respectă-i întotdeauna.

Cât despre copilași, cine ar putea să se poarte rău cu ei? Să nu faceți niciodată așa ceva, pentru că Isus a spus: *„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururi fața Tatălui Meu care este în*

ceruri.” (Matei 18.10). Țineți minte că fiecare dintre ei are un înger. El este cu tine pe tot parcursul vieții, de când te naști. Apoi, când ești salvat, Îl ai pe Duhul Sfânt care te povățuiește și te îndrumă.

Privesc prin audiență să văd dacă zăresc pe cineva cunoscut. Dacă nu mă înșel, văd acolo o soră din Chicago. Mă simt ca acasă, când văd cunoscuți din Chicago: pe sora Peckinpaugh și pe ceilalți de acolo. Mă bucur să-i văd în dimineața aceasta pe fratele și sora Cox, Charlie și Nellie. Bănuiesc că este și Rodney pe acolo pe undeva. Și fratele Willard Crase, unul dintre frații noștri predicatori, alături de mulți alții, dar nu pot să-i strig pe toți pe nume.

Mă bucur să-i văd și pe fratele și sora Evans acolo în spate. El este bărbatul despre care v-am povestit că am mers împreună la pescuit și a fost mușcat de un șarpe cu clopoței. Vrei să ridici puțin mâna, frate Evans? Mi-am pus mâinile peste el și m-am rugat, și n-a mai avut nimic, nici o problemă, iritație sau ceva de felul acesta. Voi știți că Biblia spune: *„Cei ce cred în Numele Meu, vor scoate demoni; vor lua în mână șerpi și vor călca pe scorpioni, și nu-i vor vătăma.”* (Luca 10.19). Tot ce pot face aceste puteri, ne-a fost dat nouă, așa că: nu vă temeți!

Dacă cineva ți-ar da un CEC semnat, iar tu l-ai purta toată viața la tine, nu ți-ar folosi la nimic. Trebuie să-l valorifici. La fel este cu fiecare promisiune care are Numele lui Isus trecut sub ea. Banca cerurilor se ocupă de aceasta, iar „banii” au fost depuși pe Calvar, când păcatele noastre au fost iertate și am fost făcuți fii și fiice de Dumnezeu. Nu vă temeți să valorificați fiecare dar promis de Dumnezeu, și țineți minte că vă aparține tot ce v-a promis El.

Eu L-am văzut stingând focul, oprind sângerări, potolind violența diavolului, scoțând draci, vindecând cancerul și chiar înviind morți cu doctorul de față; oameni care muriseră de multe ore, au fost aduși înapoi la viață. Pe parcursul acestei slujbe umile, am văzut tot timpul astfel de lucruri. Am văzut fiare sălbatice îmblânzite pe loc, așa că nici măcar nu se mai mișcau, fiindcă El este Dumnezeu. Dacă El a fost Dumnezeu atunci, este și astăzi; iar dacă nu este Dumnezeu acum, atunci n-a existat niciodată Unul, pentru că Dumnezeu trebuie să fie infinit și să

știe toate lucrurile, adică să fie: omniprezent, Atotputernic, omnipotent. El este chiar Dumnezeu; este desăvârșirea desăvârșirii.

Uneori s-a întâmplat să ținem școala duminicală până la ora patru. Chiar cu câteva duminici în urmă a durat șase ore. Nu vă temeți, pentru că astăzi nu vom sta decât cinci ore și jumătate. Glumesc, desigur.

Nu ne vom mai vedea o vreme pentru că plec în Virginia, apoi în Carolina de Sud și de Nord, după care vom urca pe Coasta de Vest până în Canada și Alaska, și înapoi. Cu voia Domnului, voi merge și la Joseph, în Africa, și poate voi ajunge din nou și în Africa de Sud.

Nu demult, am avut o adunare extraordinară în Africa de Sud, și în doar câteva ore, cursul vieții africane s-a schimbat, văzând minunile Domnului. Cele mai mari ziare aveau primele trei pagini pline de articole despre adunări. Când am ajuns acolo, am fost primiți cu ostilitate. Nici benzină nu-ți vindeau dacă știau că mergi la adunare, și spuneau că ei nu tolerează un asemenea fanatism. Dar a doua zi erau gata să-ți dea benzina și fără bani. Vedeți ce diferență? Acest lucru i s-a întâmplat unui bărbat care a oprit la o benzinărie să ia benzină.

„Încotro ai pornit?”

„Până la Johannesburg,” a răspuns el.

„Cu afaceri?”

„A, nu! Merg la întâlnirea cu fratele Branham.”

„Poftim? La prima vedere păreai băiat deștept!”

„Ei bine, sunt creștin și merg să văd ce se întâmplă acolo.”

„Atunci du-te și ia-ți benzină din altă parte!”

A doua zi, când s-a întors, a oprit la benzinăria învecinată, fiindcă era singurul popas până la Transvaal. Și iată că omul care refuzase să-i vândă benzină cu o zi înainte, l-a chemat și i-a zis:

„Vino, vino și ia de la noi.”

Vedeți? Toate ziarele scriau despre ceea ce făcuse Domnul nostru, iar noi îi mulțumim pentru aceasta.

Dacă doriți să ne mai întâlnim, puteți să vă luați prietenii și să veniți la „Palatul vitelor.” Va fi o expoziție grozavă de animale la South Gate, pe Coasta de Vest. Dacă vă plac animalele ca și mie, haideți cu mine la Uzia Weatherby de acolo. Acolo sunt multe locuri unde ați putea merge ziua, cum ar fi Catalina Island sau, pentru cei care aveți copii, Disneyland. Sunt sigur că v-ar plăcea. Dar, mai presus de toate, rugați-vă ca Dumnezeu să deschidă ochii necredincioșilor, ca să vină la Hristos.

Acum vom citi câteva cuvinte din Biblie, ceea ce îmi place să fac întotdeauna, fiindcă mi-am notat câteva lucruri pe care vreau să vi le spun. Mi-ar plăcea să vă spun tot ce s-a întâmplat săptămâna aceasta, ce s-a mai discutat la interviuri, și așa mai departe, dar nu este timp. Văd că mai sunt oameni veniți din alte orașe, care doresc să aibă un interviu cu mine. Voi încerca să vorbesc cu fiecare în parte săptămâna aceasta, înainte de a pleca.

Deschideți împreună cu mine la Evanghelia după Marcu capitolul 16. Pornind de aici, voi vorbi despre **Evanghelia timpului de sfârșit**. Deci, **Marcu 16.14-20**:

„În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviați.

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.

Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin.”

Pot fi spuse multe lucruri cu privire la ultimele instrucțiuni pe care le-a dat Isus Bisericii Sale.

Întâmplător am privit într-acolo. Frate West, chiar mă gândeam la tine acum câteva momente, dar nu-mi puteam aminti numele tău. La fel pe fratele de lângă tine. Nu vreau să omit pe nimeni, dar nu reușesc să țin minte atâtea nume.

Vorbim, deci, despre Evanghelia timpului de sfârșit. Oricine vede că se întunecă cerul și se adună norii, știe că urmează să plouă. Se simte în aer, se văd fulgere în depărtare, bate vântul, deci este clar că în curând va începe furtuna.

Oricine citește un ziar și vede ce se întâmplă în mijlocul acestui popor și în restul lumii, știe că urmează să se întâmple ceva. Când îi vedeți fierbând de mânie, certându-se, creând tot felul de arme de luptă, nereușind să ajungă la o înțelegere, bătând din picioare și lovind cu pumnul în masă la conferințe, știți că este pe cale să se petreacă ceva. Lumea întreagă, cosmosul, simte că se apropie o mare distrugere, că a început era atomică.

Creștinii știu că este venirea Domnului. Vedeți? Se simte în atmosferă. Depinde unde te uiți, pentru că Domnul ne-a spus exact ce se va întâmpla, și, deși nu știm clipa și ceasul, ne dăm seama că ne apropiem.

Cu câțva timp în urmă v-am povestit că atunci când am fost în Africa, am văzut un miel care păștea. Era foarte liniștit, dar, dintr-o dată, a început să se agite. Privindu-l, mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu bietul mieluț. Voi știți că dacă se rătăcesc, oile nu pot găsi singure drumul de întoarcere, sunt pierdute. De aceea ne aseamănă Domnul cu oile, înțelegeți? Astfel, când ne rătăcim, singurul care ne poate aduce înapoi este Păstorul. Micuțul animal behăia și mergea agitat prin țarc. Atunci am observat că la distanță în spatele lui se furișa prin iarba înaltă, un leu. Mielul n-avea cum să-l vadă; în plus, oile și mieii nu pot depista după miros apropierea dușmanilor, dar simt când sunt în pericol. Leul simțea mirosul de oaie, așa că a pornit să vâneze mielul. Astfel, micuțul se agita și, la prima vedere, nu puteai înțelege de ce, dar cea care îl neliniștea era moartea. De aceea era agitat.

Lumea este atât de agitată astăzi, încât oamenii conduc cu o sută patruzeci de kilometri la oră, se adună să bea bere câte două ore, după care gonesc înapoi acasă. De aceea se întâmplă atâtea tragedii...

Ah, mi-am adus aminte! Am spus și cu câteva seri în urmă că de curând am fost la

spital pentru a prelua cazurile de care fusese anunțat fratele Neville prin telefon. De fiecare dată când am încercat să vorbesc cu un doctor sau cu o asistentă, m-au repezit spunând: „Nu știu nimic despre aceasta!” M-am gândit că aceasta este, sunt și ei stresați și mai răbufnesc, dar ce te faci când aceștia sunt tratați de doctori psihiatri la fel de stresați ca și ei? Dar există o Cale de scăpare, iar aceea este Hristos. Creștinii n-ar trebui să ajungă ca ei, fiindcă noi trebuie să așteptăm apropiata Lui venire, fericiți. Noi simțim deja adierea răcoritoare a Calvarului. Putem vedea cum Dumnezeu, face și astăzi, așa cum a promis, aceleași lucruri pe care le-a făcut în zilele lui Isus. A promis că ele se vor întoarce în zilele din urmă, și iată-le! Le simțim ca o adiere proaspătă, la apropierea ploii. Vedeți? Noi știm că răscumpărarea este aproape, dar lumea nu poate vedea aceasta și râde așa cum a făcut întotdeauna. Dar noi știm că se apropie.

Motivul pentru care am ales acest subiect al evanghelizării din timpul de sfârșit este că mă despart pentru o vreme de tabernacol. Când mergem să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu în țări străine, știm că facem voia Domnului, pentru că prima poruncă pe care a dat-o Isus Bisericii Sale a fost: *„Mergeți și propovăduiți Evanghelia...”* (Marcu 13.10; Luca 9.2 etc.) și tot aceasta a fost și ultima. (Matei 28.19; Marcu 16.15).

Prima dată când i-a trimis pe ucenici să vestească Cuvântul prin țară, El a zis: *„Vindecăți pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.”* (Matei 10.8). În Evanghelia după Matei capitolul 10, citim cum El i-a trimis pe cei doisprezece, doi câte doi. Acea a fost prima slujbă pe care a încredințat-o Bisericii Sale.

Apoi, ultima slujbă pe care a dat-o Bisericii Sale înainte de a Se ridica în slavă, a fost: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia...”* (Marcu 16.15). El tocmai înviase. Mulți se adunaseră împreună, iar El i-a certat pentru împietrirea inimii lor, pentru că nu i-au crezut pe cei care L-au văzut după ce a înviat. Vedeți? Ei au primit o mărturie despre învierea Domnului, de la cei care L-au văzut, dar unii n-au crezut, iar El i-a mustrat pentru necredința lor, pentru că nu i-au crezut pe cei care le-au spus: „Domnul este viu!”

La fel se întâmplă și astăzi, când vedem lucrarea Lui. Am văzut deja, și suntem martori la apariția Domnului. Atenție! **Apariția și venirea sunt două cuvinte diferite.** El apare, și apoi vine. A apărut deja în zilele noastre și a fost cu noi în ultimii ani. Acesta este un semn al venirii Lui. El apare în Biserica Sa sub forma Duhului Sfânt. Domnul Se arată astfel, pentru că oamenii nu pot face lucrările pe care le vedeți, ci numai El. Țineți minte că sunt două lucruri diferite: „apariție” și „venire.” Și dacă atunci i-a muștră pentru împietrirea lor, pentru că nu i-au crezut pe cei care L-au văzut, cred că astăzi ar face la fel. Ucenicii n-au crezut mărturia acelor oameni, iar El i-a muștră pentru aceasta, după care i-a însărcinat să meargă în toată lumea și să vestească Evanghelia la orice făptură, promițându-le că El va fi cu ei până la sfârșitul veacului. *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred.”*

Astăzi se încearcă vestirea Cuvântului scris în lumea întreagă. Misionarii au ajuns până la marginile pământului. Dar ce găsim când ajungem acolo? Un băștinaș care nu știe nici măcar să-și scrie numele, ținând în mână un crez despre care nu știe nimic, cum nu știe care-i stânga sau dreapta. Dar Isus a spus: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”* (Marcu 16.15). Vedeți, El nu a spus: *„Mergeți și predicați Cuvântul,”* ci a spus: *„propovăduiți Evanghelia,”* iar aceasta nu se face doar prin Cuvânt, ci și prin manifestarea acestuia, pentru că singurul mod în care poate fi vestită Evanghelia este prin împlinirea făgăduinței.

Oricine poate citi dezbateră între William Jennings Bryant și Darrell cu privire la principiile lui Darwin. Vedeți? Darrell putea să spună ce afirmase Darwin, iar Bryant putea spune doar ce scria în Biblie. Aceea era o dezbateră, dar, în cazul acesta, Domnul coboară printre noi și dovedește că împlinește Cuvântul Său. Lucrul acesta nu se face printr-un crez, ci prin Duhul Sfânt care lucrează prin tine. Astfel, viața ta devine Viața Lui, pentru că El este în tine.

Când se închină în fața unui idol, păgânii se prosternau în fața lui și credeau că acesta le vorbește. Credeau că zeul lor a intrat în acel idol și le vorbește prin el, dar aceasta este total pe dos față de cum este Domnul. Dumnezeu nu lucrează cu idoli, ci cu voi. Voi sunteți instrumentele Lui. Voi vă prosternați în fața Domnului, iar El vine în voi și vorbește prin voi. Aceasta este diferența. El este un Dumnezeu

viu al oamenilor vii, nu un zeu mort al unui idol fără viață. Voi sunteți martorii Lui, martorii lucrurilor pe care le-a spus El.

Mulți oameni spun că aceste lucruri au fost numai pentru apostoli, dar El a spus: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură... Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...”* (Marcu 16.15,17).

Astăzi considerăm că un bun credincios este cel care dă mâna cu păstorul, se mută de la metodiști la bapțiști, sau invers, și duce o viață acceptabilă. Dar noi, misionarii, vedem păgâni ale căror vieți nu suportă termen de comparație cu viețile așa-zișilor creștini americani. Vedeți? Dacă tot ce contează este o viață bunicică, atunci salvarea voastră vine printr-un idol, la fel ca la ceilalți. Dacă ne-am lua după principiile și faptele lor, ne-ar face de rușine și nici n-am merita să stăm în prezența lor, dar nu aceasta contează.

Isus a spus: *„Trebuie să vă nașteți din nou.”* (Ioan 3.7). Ca să poți fi născut din nou, mai întâi trebuie să moară omul vechi din tine, astfel încât să vină Duhul lui Hristos și să-i ia locul. Atunci nu-ți mai aparții, ci este Hristos în tine, Duhul Sfânt. Înțelegeți? Apostolul Pavel a spus: *„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.”* (Galateni 2.20). Vedeți? Hristos.

Dacă v-aș spune acum să duhul lui John Dillinger, un bandit notoriu, locuiește în mine, imediat s-ar îndrepta câteva puști spre mine și aș fi un proscris, din pricina duhului aceluia om. Dacă în mine ar locui duhul unui artist, v-ați aștepta să pictez un tablou, dar dacă vă spun că sunt creștin și că am Duhul lui Hristos, la fel ca și voi, atunci vom face lucrările lui Hristos. Isus a spus în Evanghelia după Ioan: *„...cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”* (Ioan 14.12), în timp ce în Marcu 16.17, a spus: *„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce cred.”*

De-a lungul epocilor, a fost o vreme când credincioșii nu au fost însoțiți de aceste semne. Aceasta s-a întâmplat pentru că așa s-a spus prin profeți. Astfel, în Zaharia

14.7 scrie: „*Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina.*”

Soarele răsare în est și apune în vest; nu s-a schimbat, este același soare. Când Duhul Sfânt a venit în Isus, a venit în est, la oamenii din răsărit. A călătorit o zi întreagă, ducând civilizația din est spre vest, iar acum a ajuns pe Coasta de Vest. Dacă mai merge puțin, ajungem înapoi în est. Vedeți, totul vestește venirea Lui. Noi trăim în zilele din urmă și totul arată că s-a terminat.

Noi știm că nici o profeție nu se poate interpreta după bunul plac al unora sau altora, ci trebuie luată așa cum este, iar profetul a spus: „...*spre seară se va arăta lumina.*” Este același Fiul care a venit printre oamenii din Răsărit și Și-a arătat lucrările și binecuvântările. Profeția spune că va fi o zi mohorâtă, nici zi, nici noapte, ci va fi ceață, pâclă, ca atunci când nu vezi soarele, dar el dă totuși destulă lumină. Știi că este acolo undeva, dar este acoperit. Ne-am saturat să ne trecem numele într-un registru, să mergem la diferite biserici, etc.; s-a înserat, și aceeași Putere a lui Hristos vine acum asupra Bisericii Sale. Astfel, în apus se va întâmpla așa cum s-a întâmplat la început în Răsărit. De aceea vreau să vorbesc despre Evanghelia din timpul de seară.

De-a lungul timpului au apărut trimiși care au purtat câte un Mesaj, așa că fiecare epocă a avut Mesajul și mesagerul ei. În îndurarea Sa, Dumnezeu a repartizat în fiecare epocă câte un trimis uns cu Duhul Sfânt care să aducă Mesajul Lui.

Haideți să mergem puțin înapoi. La început, Mesagerul a fost Dumnezeu, și El le-a spus lui Adam și Evei: „Aceasta să faceți, dar aceasta să nu faceți!” Acesta a fost Mesajul Lui, dar când L-a încălcat, omul a adus moartea și haosul peste rasa umană. Atât este de important Mesajul! Și nu uitați că nu a fost o încălcare completă a ceea ce spusese Dumnezeu, ci doar o mică modificare, o adăugare, o mică schimbare de sens. Șarpele a scos doar puțin și a adăugat puțin, iar Eva l-a crezut. De aceea eu cred că numai Cuvântul este Adevărul. Astfel, dacă crezurile și denotațiunile noastre nu sunt în armonie perfectă cu Cuvântul, sunt greșite.

Și dacă Domnul a interzis aceasta, și Cuvântul Lui este atât de important încât o mică răstălmăcire a Lui a cauzat totul: moartea fiecărui om, fiecare suferință, fiecare plâns de bebeluș, fiecare înmormântare, fiecare mormânt de pe deal, fiecare sirenă de ambulanță, fiecare picătură de sânge curs, chinurile bătrâneții și vremurile de foamete, toate necazurile prin care am trecut, dacă toate acestea s-au întâmplat numai pentru că un Cuvânt al Lui a fost interpretat greșit, ne va trece El cu vederea pe cei din timpul sfârșitului, dacă Îl răstălmăcim din nou?

Deci, vedeți, creștinismul este ceva foarte important. Dacă șase mii de ani de suferință au fost prețul unui singur Cuvânt interpretat greșit, nu va fi alt preț pentru un alt Cuvânt interpretat greșit. Totul trebuie să fie conform Cuvântului, exact cum este scris și fără nici o interpretare. Mulți oameni se adună și spun că Aceasta înseamnă cutare lucru, iar în timp ce unii vor fi de acord, alții vor spune că de fapt înseamnă altceva. Dar Cuvântul spune clar: „Este așa și nu altfel!”

Dacă Dumnezeu va judeca lumea după învățătura unei biserici, atunci care va fi biserica aceea? Dacă o va judeca după un popor, care va fi acela? Dar El va judeca lumea după Cuvântul Său, Biblia, pentru că *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* (Ioan 1.1,14). Acesta a fost Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup, vorbit printr-un Om.

El a spus în Apocalipsa 22.18-19: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*

Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” Deci nu merge să spui: „Cred aceasta, dar de cealaltă nu sunt sigur...” Tu trebuie să-L crezi tot! Poate nu ai suficientă credință încât să-L accepți pe tot, dar măcar nu sta în calea celorlalți!

Am spus adesea că mi-aș dori să am atâta credință încât, la sfârșitul vieții mele, să nu mor, ci să plec la o plimbare de după-amiază, cu Dumnezeu, și să mă ia acasă cum a făcut cu Enoh. Mi-ar plăcea să fac aceasta, dar dacă nu am atâta credință, nu voi sta în calea celor care o au. Înțelegeți?

Acum suntem în timpul serii. Mesagerii tuturor epocilor au venit și vedem că încă de la primul mesager, când cineva a venit să denatureze sau să pună la îndoială vreunul din Cuvintele Domnului vorbite prin acel trimis, a dus la distrugerea și la despărțirea totală de Dumnezeu a celor ce l-au primit. Primul Mesager a fost Dumnezeu însuși, iar ceilalți trimiși au fost Dumnezeu vorbind Cuvântul Său dintr-un trup omenesc. La început nu a fost alt om care să vorbească, nu a fost decât omul căruia îi vorbea. El a creat omul, l-a răscumpărat și a putut vorbi prin el. El nu vorbește prin intermediul unor dispozitive mecanice, ci prin oamenii care l-au predat în întregime. Putem merge astfel prin profeți, până în ziua de astăzi. În fiecare timp Dumnezeu a avut un singur mesager, sau cum am mai spus, fiecare epocă a avut mesagerul și mesajul ei. Ca să avem un exemplu, vom trece la epoca de după Eden, adică la epoca lui Noe.

Într-una din serile trecute am fost la tabernacolul din Clarksville și am vorbit despre semnul timpului de sfârșit, joi seara am vorbit despre identificarea cu Isus, iar în dimineața aceasta, despre Evanghelia timpului de sfârșit.

Noi am văzut că civilizația de dinaintea potopului a fost mai măreață decât civilizația de astăzi. Eu cred că ei puteau controla energia atomică și umblarea neatentă cu ea, a dus la devierea planetei de pe orbita ei. Am văzut cuburi de gheață în care se găsesc rămășițe de palmieri. În acele locuri creșteau palmieri acum multe sute de ani, și nouă ni se spune că Pământul stătea drept. Oamenii aceia aveau o asemenea cunoștință și tehnologie încât au putut construi piramida, sfinxul și alte lucruri pe care noi nu le putem face astăzi. Singura putere care ar putea ridica acele blocuri atât de sus este puterea atomică. Energia electrică și benzina nu sunt suficiente, dar civilizația aceea era mult mai inteligentă decât civilizația noastră.

Și iată că în epoca aceea, Dumnezeu l-a chemat pe un om simplu, pe un fermier pe nume Noe, deoarece numai el fusese găsit neprihănit în generația lui. Dumnezeu i-a spus să construiască o arcă din cauza păcatului, pentru că așa cum citim în Biblie, în vremea aceea „*fiii lui Dumnezeu le-au văzut pe fetele oamenilor.*” Mulți cred că fiii lui Dumnezeu erau îngerii căzuți care s-au întrupat, dar în ce mă privește, nu înțeleg cum pot crede așa ceva. Aceasta l-ar face pe Satan creator, or el nu este nici pe departe un creator, ci doar un pervertitor al creației. Doar atât, înțelegeți? Minciuna este adevărul modificat; adulterul este actul permis, înfăptuit în mod greșit. Înțelegeți? Acesta este păcatul. Satan nu poate crea, el nu face decât să strice ceea ce a fost creat.

Așadar, fiii lui Dumnezeu erau fiii lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu, în timp ce fiicele oamenilor erau fiicele Satanei, prin Cain. Astfel, „*fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase.*” (Geneza 6.2).

Dacă vă uitați la fotografii ale femeilor de acum câțiva ani, să zicem o sută de ani, veți observa că ele au devenit tot mai frumoase. Dacă citiți în Geneza 6, veți vedea ilustrarea acestui lucru: erau foarte frumoase; iar femeile din ziua de astăzi sunt mult mai frumoase decât erau înainte, datorită veșmintelor și podoabelor lor moderne. Acestea le scot în evidență.

Am văzut o fotografie a lui Pearl White, de pe vremea când Scott Jackson o ucisese înjunghiind-o în piept. Întreaga națiune a fost impresionată de cântecele ei și la vremea aceea era considerată una din cele mai frumoase femei din lume. Dar acum ar trece neobservată pe lângă femeile de astăzi. Sau gândiți-vă la vremea când Clara Bow a deschis calea depravării, rulându-și ciorapii până mai jos de genunchi și spunând: „Rulați-i, fetelor, rulați-i!” Îmi amintesc de ea din copilărie, dar comparați o fotografie a ei, cu celelalte frumuseți din zilele noastre. Vedeți?

Și acesta este un semn al sfârșitului. Isus a spus: „*Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului omului.*” (Matei 24.37). Femeile continuă să se dezbrace. De ce? Pentru că sunt fiicele lui Cain. Acesta este motivul pentru care oamenii ne consideră obsedați și fanatici atunci când încercăm să le spunem adevărul

Evangeliei. Ele devin însă din ce în ce mai depravate, ies pe stradă și se poartă imoral, și nu-și dau seama că vor răspunde în ziua judecății. O femeie care nu se acoperă așa cum trebuie, chiar dacă ar fi curată ca un crin față de soțul sau iubitul ei, dacă a trecut pe lângă un păcătos și acela a privit-o și a poftit-o din pricina îmbrăcămintei ei, este vinovată.

Nu copiii trebuie bătuți din pricina aceasta, ci părinții, care îi lasă să se poarte așa. Aceasta nu este delicvență juvenilă ci este delicvența părinților. Și am mai putea spune că este și delicvența predicatorilor, pentru că toată lumea vede aceste lucruri, dar nimeni nu vorbește despre ele, deși sunt tratate în Cuvânt. În Biblie scrie că Isus a spus: *„Oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și săvârșit (observați că a folosit timpul trecut) adulter cu ea în inima lui.”* Când păcătosul acela va merge să răspundă pentru adulter la judecată, va fi întrebat: „Cu cine ai comis adulter?”, iar tu vei fi vinovată. Deși fapta în sine nu s-a petrecut niciodată, Biblia spune că veți fi trași la răspundere. Cine este de vină atunci? *„Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”* (Matei 5.28). Gândiți-vă cât este de serios lucrul acesta!

Astăzi, 99,99% din femeile din Jeffersonville sunt vinovate înaintea lui Dumnezeu, același lucru fiind valabil și pentru femeile din întreaga națiune. De ce? Pentru că biserica greșește neînvățându-i pe oameni, iar părinții greșesc lăsându-și fetele să iasă pe stradă și să se poarte în felul acesta. Dimpotrivă, toți spun că „este în ordine.”

De același lucru s-a lovit și Noe în zilele lui. Fiicele oamenilor erau frumoase, iar fiii lui Dumnezeu au privit la ele. Vedeți, pofta vine din nou. Noi am putea vorbi ore în șir despre Noe. El era un om integru, drept și evlavios, și a strigat împotriva acelor lucruri, dar oamenii l-au numit nebun, au râs și și-au bătut joc de el. Dar el a spus: *„Se apropie timpul când va veni o furtună puternică și va cădea apă din cer.”* Nu mai plouase niciodată până atunci, de aceea Evanghelia lui nu a trecut dincolo de argumentele lor științifice, conform cărora nu exista apă în cer.

Astăzi, teoriile științifice ale grupurilor așa-zis moderne, au încercat să

demonstreze că acest Dar binecuvântat pe care Îl avem noi, și care se numește Duhul Sfânt, este numai o emoție. Vedeți, dacă ne luăm după argumentele lor științifice, nu putem răzbate. Dar așa vrea să-i întreb ce anume îi face pe oameni să se schimbe? De ce încetează bețivul să mai bea? De ce încetează prostituata să mai trăiască așa? De ce cancerul și celelalte boli îi părăsesc pe oameni, astfel încât orbii, surzii, mușii, sunt vindecați și morții de școală? Explicați-mi aceste lucruri. Este doar o emoție? Desigur, este însoțit de emoție, deoarece tot ce este viu are emoție, și oricine nu simte emoție, este mort. Scuzați-mi expresia, dar cred că ar trebui să mai îngropăm din religiunea noastră lipsită de orice emoție, pentru că este moartă. Nu ne face să simțim nimic, și orice religie care nu te face să simți o emoție, ar trebui îngropată, pentru că El trebuie simțit.

Când a intrat Isus în cetate, toți prietenii Lui, adulți și copii deopotrivă, strigau: „*Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.*” (Marcu 11.9). Liderii religioși ai aceluși timp, nu au putut suporta lucrul acesta fiindcă era prea emoțional, dar El le-a spus: „...*dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.*” (Luca 19.40). Vedeți? Ceva trebuia să strige, pentru că acolo era Viața.

Deci Noe a trecut printr-o perioadă groaznică, dar, într-o zi a venit încercarea. Toți cei ce sunt cu Dumnezeu vor fi încercați, credința voastră trebuie încercată. Astfel, când începi să trăiești pentru El, toți vecinii te bârfesc și totul începe să-ți meargă rău. Dar ține minte că Domnul te încearcă să vadă ce faci. Biblia spune că orice copil care se întoarce la Domnul trebuie să treacă printr-o încercare de foc, pentru că i se încearcă credința. Așa mă „antrena” tata când făceam vreo prostie. Acasă, aveam deasupra ușii „cele zece porunci”, un băț atâta de lung. (fratele Branham arată). Domnul Branham avea mâna puternică, și ne lua și ne antrena că bățul acela. La fel face și Dumnezeu. El încearcă, se ostenește cu tine, dar te mai și bate uneori, pentru că ești copilul Lui. El a pregătit pentru tine ceva în viitor, în slavă, și te pregătește pentru acel lucru. Așa face El cu fiecare copil al Său.

Noe, un simbol al salvării Lui, a trecut printr-o încercare, pentru că Domnul i-a spus să intre în arcă, iar ușa s-a închis singură în urma lor. Fără îndoială că Noe le-a spus celorlalți: „Gata, suntem în arcă! Trebuie să înceapă ploaia.” Nu uitați că până atunci nu mai căzuse niciodată ploaie pe pământ.

Batjocoritorii, poate unii dintre ei pe jumătate credincioși, s-au adunat în jurul arcei gândindu-se că poate bătrânul are totuși dreptate. S-au adunat acolo pentru eventualitatea că Noe spusese adevărul, dar a doua zi, soarele a răsărit la fel de frumos ca întotdeauna. Nu mă îndoiesc că și Satan stătea deasupra arcei, pe fereastră, și zicea: „Încă mai crezi că ai dreptate?” Așa face diavolul cu fiecare dintre noi. Dar câtă vreme Domnul a spus un lucru, rămâi pe el! Orice ar fi, stai pe lucrul acela.

A trecut a doua zi, apoi a treia... Pe Noe îl treceau nădușelile, dar în final, au trecut cele șapte zile de așteptare. Noe a intrat în arcă pe data de 17 februarie, iar după ce au trecut șapte zile, în dimineața următoare, tunetele zguduiau cerul și au început să cadă stropi mari de ploaie. Pentru cei care veniseră și așteptaseră o zi sau două, zicând: „Să mergem să vedem dacă se va întâmpla ceva,” era prea târziu. Au bătut, au țipat, dar era prea târziu. Străzile s-au umplut de apă până la poalele dealurilor, iar oamenii au fugit spre zonele mai înalte. Unii au încercat să se urce în bărci, dar dacă barca nu fusese construită de Domnul, mișcarea violentă a pământului a trimis-o drept în fundul apei.

Voi spuneți: „Nu contează! Eu fac parte dintr-o religie, așa că totul va fi în ordine.” Nu, nu este așa. Este nevoie de o experiență duhovnicească condusă de Domnul. Înțelegeți? Toți ceilalți vor pieri. Nu spun aceasta ca să ies în evidență, ci o spun din dragoste, și pentru că știu că într-o zi va trebui să răspund pentru aceasta. Așadar, dacă spun ceea ce spune El, știu că este corect. Dar dacă aș încerca să adaug crezul sau teoria cuiva, n-aș putea să fac aceasta, pentru că nu le cred. Eu cred numai ceea ce a spus El.

După un timp apa a crescut, iar oamenii băteau la ușa arcei, țipau și plângeau, dar aceasta nu-i ajuta cu nimic pentru că era prea târziu. Cu câteva zile în urmă, când animalele intrau în arcă, poate unii dintre batjocoritori spusese: „Dacă vrei, intră tu acolo cu animalele acelea urât mirositoare și trăiește în mirosul acela! Noi preferăm să trăim așa.” Și astăzi spun la fel: „Treaba voastră, fiți de modă veche dacă vreți. În ce ne privește, noi vrem să trăim modern.” N-aveți decât s-o faceți, treaba voastră. Dar, frate, ce însemna să fii în arcă, cu ușa închisă? Acela era lucrul cel mai important.

Și pentru Noe a fost greu în zilele lui, pentru că oamenii nu mai auziseră de ploaie, dar s-a întâmplat exact cum spusese el. Dar după ce a pierit tot ce avea suflare de viață și Noe și-a încheiat misiunea, pământul a început să rodească din nou.

A venit apoi un timp în care Domnul Și-a scos copiii din Egipt, iar Moise a adus Legea. Pentru oameni era greu să înțeleagă, dar timpul îndurării trecuse, iar acum venea Legea. După darea Legii, Moise a fost ca un director de școală. Oamenii trăiau cum voiau, dar directorul le-a adus Legea, cele zece porunci, așa cum spune Biblia, ca să le arate că erau greșiți. Era o schimbare majoră, pe care oamenii nu au vrut s-o accepte, dar n-au avut încotro.

Apoi, după Moise a venit Ioan, iar după Ioan a venit Isus. Isus a venit să ne aducă harul, iar Duhul lui Dumnezeu Și-a manifestat dragostea față de oameni dovedind că *„atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu.”* (Ioan 3.16). Isus era foarte diferit și opus Legii, fiindcă era un timp nou, era vremea unui nou Legământ. Apoi, înainte ca El să plece, a vorbit despre Duhul Sfânt, despre Viața dinăuntru, despre Martorul Învierii.

Am multe texte din Scriptură care se referă la aceasta, dar nu am timp să le parcurg pe toate, așa că voi vorbi pe scurt. Este un lucru bine știut că atunci când vine o schimbare, de la un Legământ vechi la unul nou, oamenii se vor opune chiar dacă Mesajul este biblic. Astfel, de îndată ce Domnul dă o Lege sau un set de principii de urmat, oamenii caută imediat ceva cu care să contracareze acel lucru sau încearcă să-l transforme într-o învățătură omenească.

După ce a ieșit Noe din corabie, după un timp s-a ridicat Nimrod, acel răzvrătit, și a construit un turn, zicând: „Dacă va mai veni vreun potop, ne vom urca în vârful aceluia turn și vom fi deasupra apelor.” Atunci a trecut vremea îndurării și Domnul a adus Legea.

Când a venit Isus, oamenii aveau Legea lui Moise, care vorbea despre venirea lui Hristos. Dar când a venit El, ei erau atât de prinși în tradițiile strămoșești... aveau

crezurile, obiceiurile, bisericile lor, erau atât de rigizi, încât lui Isus i-a fost foarte greu să miște acel „regat” bisericesc de la credința într-un crez, la credința în El. Și totuși, Scripturile vorbeau despre El încă de la început, din grădina Eden, când s-a vestit pentru prima dată că „*sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui.*” (Geneza 3.15). Isus le-a fost promis tot timpul, de-a lungul vremii, dar când a venit, ei nu L-au cunoscut pentru că erau prea prinși în crezurile lor. Dar Acela era Adevărul Scripturii.

Fiecare trimis a vorbit în mesajul său despre Cel care urma să vină după el. Astfel, Moise și profeții au vorbit despre venirea lui Hristos. Moise a spus: „*Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica un proroc ca mine.*” (Deuteronom 18.15). De câte ori am repetat în mesajul nostru, peste tot în jurul lumii, că atunci când va veni Mesia, El va fi un Profet!

Acesta este motivul pentru care femeia aceea rău-famată a crezut mesajul, spre deosebire de învățați, care L-au respins.

Când S-a întâlnit cu femeia samariteană la fântână, Isus i-a zis: „*Dă-Mi să beau!*”

„*Nu ai cu ce să scoți,*” I-a răspuns ea. „*Și nu se obișnuiește ca Tu, evreu, să ceri de la mine, o femeie samariteană.*” Și discuția a continuat așa până când El i-a zis:

„*Cheamă-l pe bărbatul tău și adu-l aici.*”

„*Nu am bărbat,*” a răspuns ea.

„*Bine zici că n-ai bărbat, pentru că cinci bărbați ai avut, iar cel cu care trăiești acum nu este bărbatul tău.*”

„Doamne, văd că ești profet,” I-a zis femeia. „Noi știm că va veni o schimbare, că trebuie să vină Mesia, Unsul, Hristosul lui Dumnezeu, și că El va fi Profet.”

Iată cât de multe știa femeia aceasta spre deosebire de învățații aceluși timp! Vedeți? Deși era în starea aceea căzută, ea înțelegea totuși Scriptura. O femeie amărâtă care avusese cinci bărbați și acum trăia cu al șaselea, cunoștea Biblia și credea ce scria în Ea. Astfel, ea I-a spus: „Când va veni Mesia, El va fi un Profet.” Ce i-a răspuns Isus? „Eu sunt Acela!”

Când a auzit aceasta, femeia și-a lăsat găleata și a alergat în cetate strigând: *„Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este El Mesia care trebuia să vină?”* (Ioan 4.7-29). Înțelegeți? El era Acela.

Vedeți, ea știa că El trebuia să vină pentru că Scriptura spusese în toate timpurile, prin Moise și prin profeți, că El va veni și că va fi un Profet.

Dacă oamenii de astăzi ar vedea acest lucru, și-ar da seama în ce timp trăim. Ar vedea că se împlinește promisiunea lui Dumnezeu pentru ziua de astăzi. Domnul a spus că așa va fi și nu este nimic în neregulă, fiindcă marele Ceas al lui Dumnezeu arată exact ora potrivită. Chiar și din punct de vedere științific, mai sunt trei minute până la miezul nopții, așa că ultima bătaie poate suna oricând. Au trecut deja doi sau trei ani de când s-a spus aceasta. Vedeți, suntem în timpul sfârșitului. Și ce s-a întâmplat? Rânduiala s-a schimbat, a trecut de la vremurile întunecate ale vechii biserici, când mergeai și îți treceai numele în registru, la Lumina de seară a restituirii, a întoarcerii Duhului Sfânt pe pământ cu o nouă Cincizecime, cu un semn nou, cu altceva ce trebuie să se întâmple. Totuși, oamenii nu cred pentru că sunt la fel de orbiți ca în zilele lui Isus. Vedeți? El a vorbit despre această zi. Când a fost aici pe pământ, El a venit exact conform Scripturii și a vorbit despre venirea acestei zile.

Să mai avem în vedere un lucru aici, iar pentru aceasta puteți citi, dacă vreți, din Matei 24. Isus a vorbit despre ziua aceasta și a spus că iudeii se vor strânge din

nou la un loc în zilele din urmă. El a spus: „*Când vedeți smochinul înverzind, știți că vremea este aproape.*” A mai spus că va veni o vreme înspăimântătoare, când un neam se va scula împotriva altui neam, marea va mugi, iar inimile oamenilor vor ceda de frică. Acum nu este vorba de femei, ci de bărbați, pentru că Isus nu a spus „femei”, ci „bărbați”. Gândiți-vă la ciumă și la tot ce se va împlini în ziua aceea! Acela va fi semnul timpului de sfârșit: „inima oamenilor se va tulbura și se va înspăimânta.” În Apocalipsa, acolo unde profetul vorbește despre ziua aceasta, spune că va fi un timp când biserica va deveni căldicică. Aceasta se va întâmpla în Laodicea, epoca bisericii zilelor din urmă. Înțelegeți? Cine era Cel care vorbea? Isus, și El vestea sfârșitul acestei epoci.

Acum, în timpul de seară, este la fel ca în Eden, ca în zilele lui Noe și ale lui Moise... Mai sunt multe lucruri de spus aici, dar am sărit peste câteva din ele, pentru că nu avem foarte mult timp. Biblia spune ce s-a întâmplat în fiecare epocă, dar biserica din epoca aceasta este atât de formală, cu crezuri, dogme, născociri și teorii omenești, încât trece pe lângă Cuvânt. Acum puteți înțelege cum va fi Evanghelia timpului de sfârșit. Înțelegeți cum? Toți cei care o vor urma, vor fi numiți nebuni, pentru că vor fi diferiți de ceilalți. Așa au fost priviți în zilele lui Noe și de-a lungul timpului. Vedeți, ei au fost scoși afară din biserici deoarece credeau în Isus. Oricine credea în El era excomunicat din biserică. Vedeți? Dar El a avut timpul Lui de îndurare, vremea Lui, a Fiului.

Vedem, de asemenea, că Duhul Sfânt a vestit acest lucru. Dacă vreți să căutați în Scriptură, deschideți la Matei 24, apoi la 2Timotei 3.1. Pentru zilele din urmă, Duhul Sfânt vorbește despre o epocă intelectuală. Știați lucrul acesta? Știați de ce?

Joseph, tu ai călătorit cu mine prin țară, și ai auzit și de întâlnirile din străinătate. Merg peste ocean și acolo vin o sută cincizeci, două sute sau cinci sute de mii de oameni... Sau este un lucru pe care îl poți vedea în fiecare zi: în timpul adunărilor de aici, din tabernacol, poți vedea zece, douăzeci sau chiar treizeci de mii de oameni care cad în genunchi și-L slăvesc pe Dumnezeu. Ei înțeleg. Dar de ce nu se întâmplă lucrul acesta și în restul Americii? Pentru că este o epocă intelectuală. Ei nu vor pe cineva care să le vorbească despre judecată, nu, nu, pentru că aceasta le strică părțasia cu cluburile lor, cu lojile lor și cu toate lucrurile neduhovnicești cu

care se ocupă. Astfel, dacă un păstor ar pomeni despre așa ceva, mai-marii lui l-ar da afară imediat și ar pune pe altcineva în locul lui, vreun Ricky tinerel. Știți ce vreau să spun.

Iertați-mă, cred că am exagerat... Știți, n-am vrut să spun aceasta, n-am nimic cu nici un Ricky, dar adevărul este că nu-mi place numele acesta. Căutați semnificația acestui nume în numerologie, și veți vrea să-i puneți alt nume copilului vostru, nu Ricky, Elvis sau ceva de felul acesta. Oh, Doamne! Dar vedeți voi, aceste lucruri trebuiau să vină. Înainte nu existau asemenea nume, dar a venit vremea ca ele să apară. Da, așa este.

Aici este „Așa vorbește Domnul!” Ascultați, pentru că vă vorbesc din Scriptură.

Duhul vorbește foarte clar și spune că *„În zilele din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.”* (1Timotei 4.1). Vedeți? Priviți cum vor fi oamenii: încăpățânați, trufași, șmecheri... Iertați-mi exprimarea, dar știți cu toții ce înseamnă cuvântul acesta, fiindcă este un cuvânt folosit de toată lumea. *„Încăpățânați, trufași, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.”* (2Timotei 2.4).

Ieri am stat și m-am uitat la bazinul care este mai jos de noi, și m-am gândit la un om, învățător de școală duminicală, care mi-a spus: „Nu ar trebui să scrie în Biblie că Isus a scuipat. Este împotriva regulilor sanitare să scuipi pe jos și să iei din scuipat.” El se referea la varianta originală, în greacă, unde scrie: *„El a scuipat pe pământ.”* (Ioan 9.6). Vorbind cu omul acela orb, Isus a scuipat pe pământ, după care s-a aplecat, a luat scuipat amestecat cu pământ și i-a uns ochii, după care i-a zis: *„Du-te și spală-te la scaldătoarea Siloam (trimis) și ochii ți se vor deschide.”* (Ioan 9.6). Omul s-a dus, s-a spălat și și-a recăpătat vederea.

Dar acest frate mi-a zis: „Astăzi nu s-ar mai putea face așa ceva, fiindcă contravine regulilor de sănătate, încalcă normele de sănătate.”

Același om își duce soția și copiii la bazinul acela, laolaltă cu toți bărbații și femeile care vin să se scalde în perioade ale lunii când n-ar trebui s-o facă. Unii dintre ei nici nu se duc la toaletă. Intră în apă cu trupurile murdare, iau apă în gură și o scuipă afară, le intră în ochi și așa mai departe. Totuși, el spunea acele lucruri despre Isus, care a scuipat pe pământ și a făcut acea tină cu care i-a redat vederea acelui orb.

Zilele trecute am vorbit cu un băiețel care se întorcea de acolo, și îmi spunea că se duce acasă pentru că a înghițit apă din bazin și se simțea foarte rău. Poate se află printre noi astăzi. Este vorba de un băiat care locuiește la două sau trei blocuri depărtare de aici. A spus că nu mai calcă niciodată pe acolo.

Aceasta este ceea ce numesc oamenii „civilizație modernă”. Vedeți unde ajungeți? Știți vechea zicală: „S-a înecat cu bobul, dar a înghițit cămila.” Abia aștept să-l întâlnesc din nou. Așa trebuie să ne îndepărtăm de astfel de lucruri, înțelegeți?

Așa sunt intelectualii: *„neînduplecați, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.”* Așa scrie în Biblie. Duhul Sfânt vorbește înadins despre aceste lucruri pentru timpul din urmă: *„Vor avea doar o formă de evlavie...”*, iar înainte de aceasta scrie: *„Vor fi răutăcioși și îi vor urî pe cei neprihăniți.”* Îi vedeți? Îi vor urî pe cei ce cred Cuvântul. Ei îi urăsc pe cei care nu sunt de acord cu crezurile lor, așa cum L-au urât fariseii și saducheii pe Isus. De ce? Pentru că era împotriva crezurilor lor. Înțelegeți? Nu era vorba că El voia să fie diferit de ceilalți; El este Cuvântul viu care trăia printre ei. Și El le-a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”* (Ioan 10.37). Vedeți?

Ei bine, același lucru se întâmplă astăzi. Dacă un om vestea ceva, iar acel lucru nu se întâmpla, era greșit deoarece, conform Scripturii, trebuia să se împlinească. Dar dacă se împlinea, era corect. Nu omul era corect, ci Cuvântul era corect. Același criteriu este valabil și astăzi. Înțelegeți? Este cât se poate de logic. Eu încerc să dezvolt subiectul ca să vă arăt punctul culminant al Evangheliei timpului de sfârșit.

Fiți atenți! Deci, această epocă intelectuală a oamenilor încăpățânați, trufași și iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, care stau miercuri seara acasă și se uită la filme vulgare de genul: „O iubim pe Susie”, „Lucy”, sau cum o fi chemând-o, o femeie căsătorită și divorțată de mai multe ori. De fapt, toate personajele sunt căsătorite și divorțate și căsătorite din nou, iar voi vă faceți din ele modele și idoli. Vedeți? Preferați să stați acasă să urmăriți filmul acela decât să veniți la adunarea de rugăciune. *„Iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu.”* Dacă s-ar ține un meci în oraș, sau dacă ar veni echipa „Colonels” sau „Giants,” sau dacă ar fi orice fel de eveniment, s-ar închide bisericile și toată lumea s-ar duce acolo. Să vină Elvis Presley cu chitara aici pe stradă și să cânte câteva acorduri într-o miercuri seara, și n-ar mai fi nimeni în rândul de rugăciune. *„Iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu, încăpățânați, trufași, violenți, urători de bine, având doar o formă de evlavie.”*

Unii zic: „Aceștia sunt comuniștii!” Nu, nu-i adevărat. Sunt chiar membrii bisericii, dar care au doar o formă de evlavie. Și ce fac? *„Tăgăduiesc puterea.”* Ei cred că există Dumnezeu, dar spun: „Dumnezeu nu face așa ceva!” Vedeți, acceptă doar ce le place, dar tăgăduiesc puterea. Viețile lor nu se schimbă, nu se întâmplă nimic; sunt doar membri ai bisericii. Nu-i de mirare că Biblia spune: *„Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-l puterea; depărtați-vă de oamenii aceștia.”*

„Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite pofte.” (2Timotei 3.6). Așa spune Biblia, iar noi trăim chiar în timpul acela; dar dacă faci lucrarea unui evanghelist, fă-o cum trebuie. Aceasta-i tot. Înțelegeți?

Privind la mesagerii și la martorii din jurul nostru, ne putem da seama în ce tabără ne aflăm. Priviți în ce tabără vă aflați în dimineața aceasta. El a spus că va fi un grup al celor ce vor crede, care vor fi urmași de semne, și care vor fi batjocoriți și luați în râs la fel ca în zilele lui Noe. Și va fi un alt grup, al celor ce vor râde de cei credincioși, cei încăpățânați și trufași, care au o formă de evlavie, dar neagă exact puterea. Astfel, puteți vedea în care din cele două grupuri vă aflați, și care sunt adevărații trimiși ai vremii. Isus a prorocit că Satan va veni cu propriul său mesaj, dar trimisul Domnului va face să se întâmple anumite lucruri, iar cei ce vor crede

vor fi urmați de niște semne. Vedeți, trimișii lui Satan vor avea doar o formă de evlavie, dar trimișii Domnului vor fi urmați de aceste semne: vor lua în mână șerpi, vor bea băuturi otrăvitoare și nu-i va vătăma, vor scoate demoni, își vor pune mâinile peste bolnavi, vor primi botezul Duhului Sfânt, cu semne și minuni. Deci, noi facem parte din unul din aceste două grupuri, și suntem în timpul sfârșitului.

Nu-i de mirare că profetul Isaia a spus: *„Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie.”* (Isaia 1.6). Încotro am putea merge? Ce-ar ieși dacă ne-am amesteca cu toții? Ar fi mai rău decât oricând, pentru că ar fi o mulțime de lucruri amestecate. Aceasta se încearcă prin Consiliul Mondial Bisericesc, dar nu va funcționa niciodată așa. Ei au primit acolo și atei, și necredincioșii, dar Biblia spune: *„Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?”* (Amos 3.3). Înțelegeți? Iar acolo nu sunt nici măcar doi care să se înțeleagă.

Mântuirea este un lucru personal, nu între biserică și Dumnezeu, ci între individ și Dumnezeu. Voi trebuie să mergeți cu Cuvântul! Da! Frate, privește în jur! Observați că semnalul roșu care anunță venirea Lui, s-a aprins deja. Noi știm cu toții aceasta. Sunt multe texte din Scriptură pe care mi le-am notat și aș putea să vi le arăt, și care dovedesc că suntem în timpul sfârșitului: Iudeii s-au întors în Palestina, smochinul a înfrunzit, inimile oamenilor cedează de teamă. Priviți ce mișcare de emancipare au început femeile. Pot să vă arăt în Apocalipsa că națiunea aceasta va fi marcată prin numărul treisprezece, prin femeie. Astfel, am început cu treisprezece colonii, treisprezece dungi pe steag, treisprezece state, treisprezece stele pe bancnota de un dolar. Totul este treisprezece și o femeie.

Nu demult am fost să predic în Elveția, iar o femeie de acolo mi-a spus: „Ne-am dori să mergem și noi în America, să avem libertatea femeilor de acolo.” Dar când i-am povestit ce au făcut femeile de aici, a spus: „Nu, noi nu vrem aceasta.” Vedeți? Vă pot arăta chiar aici că aceasta este națiunea care s-a ridicat din pământ, acolo unde nu erau oameni. Ea vine ca un miel, cu două coarne mici: puterea civilă și cea bisericească, dar ele se unesc prin puterea politică, prin noul președinte pe care îl avem și care a adus din nou Roma la putere. Aș vrea să vină cineva, un teolog, sau oricine altcineva, și să-mi arate unde prorocește Biblia

despre comunism, că va stăpâni lumea? Nu vă temeți de comunism pentru că nu este nimic de el, este doar o himeră. El va fi folosit de Dumnezeu ca să disciplineze națiunea aceasta. Așa este. Dar Biblia spune că Roma va conduce lumea. Gândiți-vă la împăratul Nebucadnețar, la visul lui, la vedenia pe care a avut-o și la interpretarea lui Daniel. Fiecare din acele împărății era perfectă, iar la urmă a fost Roma, nu comunismul. Aceștia din urmă sunt doar niște marionete, și-atât. Ei nu vor ajunge nicăieri. Nu, nicidecum.

Chiar Joseph îmi spunea: „Păgânii aceia din inima Africii nu sunt oameni pe care să-i poți înrobi, pentru că ei au fost robi până acum.” Lucrul acesta este în general valabil în ziua de astăzi. Oamenii au fost deja sub stăpânire și vor dragoste, Îl vor pe Dumnezeu. Dar comunismul nu are nimic a face cu Dumnezeu, așa că nu-L vor accepta. Sigur că nu.

Semnalul a pornit, Lumina roșie s-a aprins și venirea Lui este iminentă. În Isaia 60.2 scrie: *„Iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele.”* Exact așa este. Trimisul și Mesajul ultimei epoci trebuie să întâlnească condițiile acestei epoci din urmă, nu credeți? Acest Mesaj nu putea fi predicat cu patruzeci de ani în urmă. Dacă ar fi venit mai demult, n-ar fi mers, pentru că trebuia să vină în condițiile timpului sfârșitului.

Pocăiți-vă și credeți semnele Evangheliei! Acesta este Mesajul zilei de astăzi. Spălați-vă sufletele în sângele Mielului și credeți Evanghelia; credeți că vremea sfârșitului este aici și că sămânța Evangheliei a fost răspândită.

Se vorbește atât de mult despre reformă, și sunt de acord și eu cu reforma evanghelică. „A reforma” înseamnă „A curăța.” Consider că avem într-adevăr nevoie de curățenie, să ne eliberăm de necredință și să credem Evanghelia. Așa este. Destul cu suspiciunea și îndoiala! Reformați-vă! Chiar și cuvântul grec „pocăiți-vă” înseamnă „reformați-vă,” adică „curățați-vă de tot ce a fost, de trecutul vostru și credeți cu toată puterea Evanghelia și lucrarea ei. *„Acestea sunt semnele care-i vor urma.”* Ei spun că aceste lucruri au fost valabile doar pentru timpul de la început, dar Isus a spus: *„Până la sfârșitul veacului.”* Acum, cineva

trebuie să aibă dreptate. Dacă un om necredincios spune că făgăduința aceasta a fost numai pentru apostoli, iar El spune că ea este pentru toți cei ce cred, până la sfârșitul zilelor, eu prefer să cred Cuvântul Lui, pentru că El este Adevărul.

Dumnezeu vrea ca poporul Său să se îndepărteze de necredincioși și de necredință. Mulți dintre voi greșesc lăsându-și copilașii să se joace de-a micuțul Oswald. Înțelegeți? Eu nu încerc să ies în evidență, nici să par înapoiat sau fanatic. Nu, nu intenționez aceasta, dar fiți foarte atenți cu cine ies fiicele voastre seara. Înțelegeți? Poate v-ați crescut fata într-o manieră duhovnicească și în biserică, dar dintr-o dată vă treziți că iese în oraș cu un Oswald, cu un ateu, cu un necredincios care îi va ruina viața, și nu puteți înțelege de ce. Se va căsători cu ea, și priviți în jur ca să vedeți ce fel de copii și nepoței veți avea. Aveți deci grijă, pentru că Dumnezeu vrea ca poporul Lui să fie separat.

Dacă citiți în Exod 34.12, veți vedea ce i-a spus Domnul lui Israel: *„Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării unde ai să intri, ca să nu fie o cursă pentru tine, dacă vor locui în mijlocul tău.”* Vedeți? Să nu vă amestecați cu ei! Iar în Iosua 23.12, chiar Iosua spune:

„Dacă vă veți abate și vă veți alipi de neamurile acestea care au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii și dacă veți intra în legături cu ele,

să fiți încredințați că Domnul Dumnezeul vostru nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste și niște spini în ochi...” (v. 12-13).

Cu alte cuvinte: „Dumnezeu v-a adus în această țară bună. Vă place?”

„Amin! Ne place,” au răspuns ei.

„Mai sunt câțiva necredincioși rămași acolo, dar voi să nu vă amestecați cu ei. Nu mergeți după ei!”

Nu te duce, soră! Dacă el te invită la un bar, undeva, ca să beți ceva în liniște, depărtează-te de el! Același lucru este valabil și pentru voi, băieți! Dacă o fată vă propune așa ceva, stați deoparte!

Poate veți spune: „Fratele Branham este doar un bătrân morocănos!”, dar într-una din zile veți afla că am avut dreptate în ceea ce am spus. De câte ori am văzut fete ajunse de rușine, ridicându-se să mărturisească! Dar cicatricea va rămâne în inima acelei fete până în ceasul morții. A fost crescută într-o casă de creștini, dar s-a întâmplat să iasă cu un băiat. Era atât de drăguț încât nu putea sta departe de el. Curând a început să fumeze, apoi a început să bea, și aceasta a fost. Înțelegeți? Astfel, a ajuns de rușine. Ce păcat! Și la fel se întâmplă și invers. Stați deoparte! Separați-vă de ei! Purtați-vă frumos și atent cu toată lumea, dar nu luați parte la păcatul lor, ci țineți-vă deoparte!

Prieteni, întotdeauna, în fiecare epocă și sub fiecare rânduială, conducătorii au fost cei care au creat confuzie printre oameni. Dar n-ar fi fost o problemă atât de mare cu oamenii dacă Evanghelia ar fi rămas la locul ei, adică la amvon.

Eu am vorbit cu cineva de la Colegiul Luteran Bethany, și el m-a întrebat:

„Frate Branham, care crezi că este problema cu noi? Care este diferența dintre noi, luteranii, și penticostalii de care tot vorbești?”

„Diferența este că biserica penticostală este o formă avansată a bisericii luterane. Așa este. Dacă ați fi stat pe ce trebuia, ați fi fost și voi penticostali.”

Dimineață am auzit pe cineva spunând că toate bisericile, începând cu biserica

primară, își au originile la Roma. Aș vrea să vină cineva și să dovedească lucrul acesta. Eu sunt de acord că toate denominațiunile au început la Roma, dar creștinismul a început la Ierusalim. Deci dacă ierarhia catolică vrea să ne întoarcem toți la originile creștinătății, atunci haideți să ne întoarcem la Cincizecime și să primim Duhul Sfânt. Sunt de acord cu lucrul acesta, dar el nu vine de la Roma, ci de la Cincizecime. Biserica nu a fost întemeiată la Roma, ci la Ierusalim, în ziua Cincizecimii, și nu prin dogme, ci prin botezul Duhului Sfânt. Aceasta încerc să vă spun. Dacă tot vreți să ne întoarcem, haideți să mergem înapoi la începuturi. Dar nu la începutul denominațional, la Roma, pentru că ei au fost primii care și-au făcut o organizație, o denominațiune care a fost mama tuturor celorlalte.

În Apocalipsa 17 scrie despre ea că este „o curvă”, și „mama curvelor”. Vedeți? Așa o numește Biblia. Isus Hristos a spus că biserica catolică este o curvă și că toate fiicele ei protestante sunt curve, la fel ca ea. Și El a mai spus: „De aceea: *„leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.*”

Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.”
Înțelegeți? Aici am ajuns, la o formă de evlavie, la tăgăduirea puterii Lui și așa mai departe.

Metodiștilor, înainte aveați puterea lui Dumnezeu în mijlocul vostru. Când am fost în Anglia, am purtat roba lui John, ca să mă rog pentru regele George. Apoi am condus spre Capela Wesley, unde predica el în fața a o mie cinci sute de oameni în fiecare dimineață de la ora cinci, înainte ca ei să plece la lucru. Am stat pe scaunul de pe care a convertit un bărbat care fusese implicat în luptele de cocoși; am stat la amvonul lui, m-am rugat în camera din care a plecat la cer, și m-am gândit: „Dacă John ar ști unde a ajuns acum biserica metodistă, care mai demult obișnuia să se roage pentru bolnavi și să facă semne mari, s-ar răsuci în mormânt.”

Într-o zi, John stătea la altarul lângă care este un copac, și în timp ce predica despre vindecarea divină, a venit un grup de membri ai bisericii anglicane și au

Împrăștiat mulțimea prin faptul că au dat drumul la o vulpe și la câțiva ogari. În felul acesta, i-au stricat adunarea.

Sărmanul John era mărunțel și nu cântărea mai mult de cincizeci și cinci de kilograme, dar s-a întors, a arătat spre omul care a creat neliniștea și i-a spus: „Nu va apune soarele de trei ori până când mă vei chema să mă rog pentru tine.” Omul acela a murit chiar în seara aceea având dureri groaznice în tot corpul, și strigându-l pe John să vină să se roage pentru el. Vedeți? Dacă voi, metodiștii, ați fi astfel de metodiști, atunci ați fi de fapt penticostali. Așa este.

Cât despre voi, bapțiștilor, voi mergeți la biserică pentru câteva minute, iar dacă se întâmplă ca păstorul să predice mai mult de un sfert de oră, îl și dați afară. John Smith, întemeietorul bisericii baptiste, se ruga uneori și o noapte întreagă și plângea din pricina păcatelor oamenilor, până i se lipeau ochii de plâns. Atunci soția lui trebuia să-l conducă la masă și să-l hrănească cu lingura. Dar acum nu puteți să vă mai rugați nici cincisprezece minute. Care este problema? Problema este că v-ați făcut și voi tradiții și le-ați amestecat cu Cuvântul.

Dar Mesajul merge mai departe. Israel a urmat Stâlpul de Foc, și unde se oprea El, se opreau și ei; când pornea El, porneau și ei după El. Și Stâlpul de Foc a mers tot timpul mai departe. Da.

Dar noi putem vedea că cei care au creat confuzie au fost conducătorii. Priviți la Datan, în vremea lui Moise, vremea harului premergător Legii. Cel care a condus mulțimea amestecată a fost Core. Când Domnul l-a ridicat pe Moise, el era profet și avea Cuvântul lui Dumnezeu. El conducea peste două milioane și jumătate de oameni acolo, în pustie, de aceea socrul său, Ietro, i-a zis: „Moise, povara ta este prea grea și te va ucide.” Atunci Domnul a luat din Duhul Său și a pus peste șaptezeci de bătrâni, iar aceștia au început să procească. Dar puterea lui Moise nu a slăbit deloc; el avea în continuare ultimul cuvânt, pentru că el Îl avea pe „Așa vorbește Domnul”.

Dumnezeu nu lucrează niciodată cu grupuri de oameni, de aceea provoc pe oricine să-mi arate când a folosit El un grup, și nu un singur om. Exact. El a luat de fiecare dată un singur om, pentru că doi oameni înseamnă deja două păreri. Așa este. Dacă priviți de-a lungul timpului, veți vedea că întotdeauna a fost la fel.

Atunci era rândul lui Moise, dar știți ce a spus Core? „Moise se poartă ca și cum el ar fi singurul care poate să predice, singurul care are Mesajul. Noi știm că Stâlpul de Foc stă deasupra lui și că Lumina este peste el, dar se poartă ca și cum ar fi singurul care are Mesajul.”

Dar Moise nu încerca și nu urmărea aceasta, ci voia să-i îndrepte pe oameni. Erau prea multe păreri și idei, iar ei trebuiau să asculte de una singură. Și ce s-a întâmplat atunci? Dumnezeu a zis: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este a lor, ca să nu pieriți o dată cu ei când vor fi pedepsiți din pricina păcatelor lor!” Imediat după aceea, pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei și casele lor, și un foc a ieșit și i-a mistuit. (Numeri 16.26-35). Vedeți? Aceia au fost cei amestecați, căpeteniile care au produs confuzie între oameni. Dacă n-ar fi așa, când am veni în acest oraș, toate bisericile și organizațiile s-ar aduna împreună. N-ar mai fi deschis nici un bar, pentru că toți oamenii ar fi aici. Acest oraș ar fi atât de „uscat”, încât i-ar lua unui bețiv o jumătate de ceas să-și umezească gura cât să poată scuipa. Oh, iertați-mă, fiindcă n-am vrut să mă exprim așa. Ceea ce vreau să spun este că toți suntem împrăștiați, și aceasta este din vina căpeteniilor. Dumnezeu poate veni să lucreze, dar în loc să accepte Mesajul lui Dumnezeu, liderii acestor grupări preferă să-i țină pe oameni deoparte, de teamă să nu-i piardă.

Tot căpeteniile au fost de vină și în zilele lui Noe și în timpul lui Isus. Conducătorii se opun și astăzi Duhului Sfânt, iar mulțimile amestecate spun: „Lăsați femeile să facă ce vor! Ce aveți cu ele?” Chiar acum câteva zile a venit cineva la mine și mi-a spus aceasta, pentru că după cum știți, eu mă străduiesc să le țin pe surori pe linie. Vedeți? Ele sunt un fel de țintă și au fost ținta în fiecare epocă. Satan s-a folosit de femeie în grădina Eden și apoi în toate situațiile. Astfel, cum să nu atac aceste lucruri, când Biblia arată clar spre America și femeile ei din zilele din urmă? Cineva mi-a zis:

„Frate Branham, oamenii te consideră proroc.”

„Dar nu sunt,” am răspuns eu.

„Dar ei așa te văd. De ce nu-i înveți pe oameni cum să primească daruri duhovnicești? Învață-i astfel de lucruri, deoarece știm că Dumnezeu te ascultă. De ce nu le înveți pe femei aceste lucruri, în loc să le faci tot timpul morală?”

„Le predic de treizeci și unu de ani. Tu vii și-mi ceri să le învăț Algebra, când ele n-au priceput încă nici Abecedarul? De ce nu se poartă ca niște femei adevărate? De ce continuă să facă toate lucrurile acelea? Cum să le învăț lucruri spirituale, când ele nu le pricep nici pe cele firești? Cum le-aș putea învăța?” Biserica trebuie să atingă o anumită statură, și abia de acolo poate învăța cum să primească și să lucreze cu darurile lui Dumnezeu, pentru că Duhul Sfânt nu poate veni înainte ca inima aceea să fie curată și pregătită să-L primească.

Prezența lui Dumnezeu este ca o presiune puternică. Dar să nu vă temeți că vor fi prea mulți și nu le va ajunge, pentru că Dumnezeu este nepuizabil. Imaginați-vă un șobolan sau un șoricel micuț, în grânarele Egiptului, care-și zice: „Ar trebui să nu mănânc mai mult de un bob pe zi, pentru că altfel risc să nu-mi ajungă până la următoarea recoltă.” Sau gândiți-vă la un peștișor micuț care înoată în ocean și își zice în sinea lui: „Ar trebui să beau apă mai rar, pentru că altfel, știți, s-ar putea să sec oceanul.” Cam așa suntem și noi: n-avem cum să epuizăm bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu față de poporul Lui. El vrea să vă binecuvânteze, și este pregătit s-o facă, de aceea pune presiune asupra voastră. Imaginați-vă că toate apele de pe pământ, mările și toate celelalte, s-ar îngămădi într-o țevă cu diametrul de un metru și ar sta agățate acolo sus. Toată presiunea ar sta pe fundul țevii, încercând să găsească o crăpătură cât de mică pe unde să iasă. Așa este presiunea Duhului Sfânt care încearcă să vină în viața fiecărui om.

Dar oamenii nu-L vor pentru că iubesc crezurile și toate celelalte lucruri mai mult decât pe Dumnezeu. Trebuie să renunți la toate lucrurile lumești și să-L crezi pe

Dumnezeu. Aceasta nu se poate nega, după cum ați putut vedea de fiecare dată, an după an. Chiar Joseph spunea odată: „El este Dumnezeu și nu greșește niciodată.”

Înțelegeți? Este făgăduința Lui pentru ziua de astăzi. Nu eu sunt făgăduința Lui, eu sunt doar un om, dar vă vorbesc despre Duhul Său cel Sfânt care este aici. Promisiunea zilei de astăzi este: „Oricine și oriunde.”

După cum vedem, evreii erau aleșii. Dar să-l luăm de exemplu, pe Balaam. Balaam le-a vestit oamenilor doctrina lui, iar ei au zis: „Noi toți suntem credincioși, suntem moabiți, fiii fiicei lui Lot, și suntem la fel ca voi.” Și astfel s-au amestecat. Evreii s-au căsătorit cu femeii moabite care erau împodobite și aranjate, iar ele au venit la bărbații israeliți și le-au zis: „Noi suntem toți la fel. Totul este în ordine, pentru că Dumnezeu nu face deosebire între rase.” Astfel, Balaam i-a căsătorit, dar Dumnezeu a tras o linie despărțitoare, făcându-i să-și părăsească locuințele și tot ce aveau. Puteți vedea ce s-a întâmplat aici? Exact același lucru care s-a întâmplat înainte de potop. *„Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.”* (Geneza 6.2). Înțelegeți? Același lucru s-a întâmplat atunci și se întâmplă și acum. Exact la fel! Ar trebui să observați că fiecare generație vorbește despre ce se va întâmpla în următoarea. Noi vedem acest lucru și știm că va fi la fel ca în zilele lui Noe, pentru că așa spune Biblia. Și la fel de bine știm că timpul acela este chiar timpul în care trăim acum.

Bisericile de astăzi nu sunt interesate decât de numărul de membri. Tot ce vor este să aibă cât mai mulți membri. Vă amintiți sloganul baptist din 1944: „Este 1944 și vom avea cu un milion mai mulți!” Știm că misiunea scumpului nostru frate Billy Graham este una biblică, dar se întâmplă de atâtea ori ca alții să ia decizii pentru tine. Aceasta o face denomi-națiunea. Înțelegeți?

La fel a fost și în timpul lui Isus. Oamenii aceia nu erau răi, ci erau orbi, atâta tot. Erau orbi în ceea ce privește Adevărul, de aceea Isus le-a zis: „Farisei și saduchei orbi în tot ce faceți!” Ce a spus despre ei? „Sunteți orbi!” Nu le-a spus: „Sunteți

păcătoși!" Ei erau păcătoși, dar nu în sensul în care numim noi păcat.

Astfel, când ne referim la păcat, noi ne gândim de obicei la adulter, la fumat, la minciună, la furat, și la alte păcate de felul acesta. Dar acestea nu sunt ele însele păcate, ci sunt atributele necredinței, pentru că Biblia spune: *„...cine nu va crede va fi osândit.”* (Marcu 16.16). Păcatul este necredința în Cuvânt. Gândiți-vă la oamenii aceia sfinți, pe care nu-i puteai atinge nici măcar cu un deget din punct de vedere moral. Bunicul, străbunicul și toți strămoșii lor, fuseseră preoți, din generație în generație. Ținuseră Legea și tradițiile părinților lor până la ultima virgulă; nu aveau nici o pată, pentru că dacă li s-ar fi găsit una singură, ar fi fost omorâți cu pietre. Deci erau oameni buni. Dar cu toate acestea, Isus le-a zis: *„Aveți de tată pe diavolul.”* De ce? Pentru că nu au văzut Mesajul, Cuvântul care stătea chiar în fața lor, și au zis: *„Omul acesta încearcă să ne distrugă bisericile.”* Dar El le-a spus: *„Vai de voi, povățuitori orbi! Voi înconjurați marea și pământul ca să faceți un tovarăș de credință; și după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă.”* (Matei 23.16,15). Ce nu faceți ca să aveți un membru în plus! Dar când îi aduceți în biserică voastră, îl faceți să ajungă mai rău decât era înainte. Așa le-a spus Isus. Și n-o să găsiți ceva mai rău, mai neduhovnicesc și mai nedrept decât un membru vechi al unei biserici, care este atât de plin de sine încât nu vede mai departe de proprii ochelari. Nu-mi place să critic pe nimeni, dar trebuie s-o fac, și nu greșesc prin aceasta, deoarece chiar Isus a spus că acel om ajunge de două ori mai rău decât era înainte.

Adevărul este că spre orice biserică privești, indiferent câți membri are, vezi oameni pasionați de pariuri, de curse de cai, și femei care umblă pe stradă cu pantaloni scurți, deși merg și cântă în corul bisericii. Aceasta este cea mai mare piatră de poticnire în fața unui păcătos. Așa este. Ei se așteaptă ca acești oameni care își spun creștini, să trăiască o viață decentă, să fie diferiți și să constituie un exemplu, dar în realitate nu sunt decât o piatră de poticnire, niște fățarnici, de zece ori mai răi decât erau înainte. Mai bine rămâneau în lume! Omul care îi vede, zice: *„Păi, văd că și ei trăiesc la fel ca mine, nu au nimic deosebit. Deci, sunt la fel de bun ca ei!”* Aceasta este o piatră de poticnire. Este la fel ca atunci când un păcătos arată în Cuvânt și spune: *„Isus a spus cutare lucru...”*, iar ei răspund: *„Nu aceasta a vrut să spună,”* sau: *„Lucrul acesta a fost valabil pentru alte vremuri.”*

Necredincioșilor! Nu vedeți unde este problema? Voi puneți o piedică în calea aceluia om.

David spunea într-un Psalm al său: *„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!*

Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!

El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit.” (Psalmul 1.1-3). O astfel de Biserică vrea Domnul, nu niște orbi care îi conduc pe alți orbi, batjocoritori și așa mai departe.

Mesajul Evangheliei timpului de sfârșit este Maleahi 4. Este o revenire la ceea ce a fost mai înainte. Și Mesajul și mesagerul, sunt o revenire la credință.

La douăzeci de ani de la crucificare, Iuda scria în epistola sa: *„Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.”* (Iuda 3). Vedeți? Înțelegeți? Maleahi, ultimul profet al Vechiului Testament, a spus despre zilele din urmă: *„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.*

El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4.5-6). Aceasta va fi chiar înainte de vremea distrugerii. Ce este acesta? Un Mesaj care merge mai departe, un Mesaj și un mesager al zilelor din urmă, care nu vrea să-i aducă pe oameni la un crez, ci vrea să-i elibereze de crezuri și să-i aducă înapoi la credința originală a părinților, a celor de la Cincizecime, la credința pe care trebuie s-o aibă Biserica zilelor din urmă. Nu credința părinților de sub Legea mozaică, ci credința

părinților de la Cincizecime.

Despre părinții de sub Legea lui Moise a fost vorba în Maleahi 3.1: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.”*, iar în Matei 11.10 scrie același lucru. Vorbind despre Ioan, Isus a spus: *„Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.”* (Matei 11.8). Ioan nu a fost așa. Cei care se îmbracă așa, sunt în palatele împăraților, în biserici mari; ei sărută bebelușii, îngroapă morții, oficiază cununii și așa mai departe. Acolo găsiți asemenea oameni.

Și a mai zis: *„Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?”* Nu, Ioan nu era așa. El nu s-a clătinat când oamenii i s-au împotrivit și i-au spus: *„Nu te va asculta nimeni, chiar dacă vei merge acolo.”* Pentru Ioan nu a contat aceasta, ci s-a dus oricum. Înțelegeți?

„Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc;

căci el este acela despre care s-a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta.” (Matei 11.7-10).

Apoi, în Maleahi 4 este vorba despre sfârșitul epocilor bisericii, iar El spune: *„...vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului.”* Acel Ilie nu putea fi Ioan, pentru că lumea nu a ars atunci, și cei dreپți nu au călcat în picioare cenușa celor răi. Nu, ci este vorba despre epoca aceasta, și despre Mesajul care merge mai departe. De ce? Ca să întoarcă credința oamenilor de astăzi, a bisericii ieșite din mijlocul acestor denominațiuni putrede și corupte, la credința vie și la Dumnezeu cel viu. Mesajul a călătorit ani la rând, iar acum este timpul să credem și să primim Evanghelia timpului de sfârșit care vine să întoarcă, să restituie. Așa este.

Ioel a spus același lucru: *„Vă voi restitui anii pe care i-au mâncat lăcustele...”*

Fiți atenți aici! Vă amintiți predica mea recentă despre Pomul Miresei, în care vorbeam despre cum L-au tratat oamenii pe Isus? El era Pomul pe care L-a văzut David, un Pom sădit lângă izvoare de apă, care-și dă rodul la vremea potrivită, un Pom desăvârșit. Dar ei L-au tăiat și L-au atârnat pe un lemn roman, spre batjocură. Dar ce a făcut El? S-a ridicat din nou a treia zi. Ce altceva a mai făcut? A rânduit un Pom al Miresei, un bărbat și o femeie, doi pomi, așa cum au fost în grădina Eden. Unul dintre pomi a fost Pomul Vieții, iar celălalt a fost pomul morții. El a venit să răscumpere acel pom. Așadar, după ce la Calvar a câștigat răscumpărarea, acum era gata să vină să-l sădească.

Oh, mă simt înflăcărat, plin de Duh, când spun aceasta. Să răscumpere Pomul Miresei, care ar fi trebuit să fie în Eden, și care a căzut din cauză că nu a crezut Cuvântul. Dar ce a făcut Roma când credința originală a coborât la Cincizecime? A început să trimită tot felul de viermi, și fiecare a luat câte o parte din rod, din frunze, din tot; i-a stors toată Viața. Dar oare ce a văzut profetul, de a putut spune: „Așa vorbește Domnul: voi restitui acest mare Pom.” Și restituirea a început cu reformatorii. Dar ce a făcut biserica de fiecare dată? S-a organizat. Dumnezeu a curățat-o, a tăiat din ea tot ce ținea de organizație. Atunci a apărut Wesley, dar ea s-a organizat din nou, așa că Domnul a trebuit s-o curețe din nou. „Dar Eu voi restitui.” Pomul a crescut în continuare. Și ce face acum? În timpul de seară nu va mai fi o organizație, ci va fi un vârful. Unde se coc primele fructe? În vârful, pentru că acolo bate soarele.

În acest timp de seară, semințele sunt sădite pentru un Pom al Miresei din timpul de sfârșit. Pomul Vieții Se va întoarce la Pomul Miresei. Înțelegeți? Lumina serii a venit acum să ude și să coacă rodul Pomului care fusese plantat. Semințele sunt sădite. Vedeți? Timpul înserării. Deci Evanghelia timpului de sfârșit va avea semnul din Maleahi 4, întoarcerea credinței oamenilor la credința apostolilor. Da, domnilor. Înapoi la piatra de temelie. Amin!

Astăzi, liderii spun din nou: „Cifre! Cifre!”, la fel cum spuneau și în zilele lui Isus, în acea perioadă de har. Isus le-a spus: *„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai*

rău decât sunteți voi înșivă." (Matei 23.15). Astăzi, ei cheltuiesc milioane de dolari și fac tot ce pot ca să atragă un membru în plus, iar după ce reușesc, acela ajunge să fie mai rău decât înainte. Îl transformă într-un fățarnic, îl lasă să facă tot ce dorește, să iasă în lume și să ia Evanghelia în răs, și tot felul de alte lucruri.

Conducătorii acestor zile spun la fel: „Cifre! Cifre! Cifre!” Astăzi nu mai contează decât cifrele și deciziile. Ce cuvânt mare: „decizii”. Aș vrea ca oamenii să se decidă să-L urmeze pe Dumnezeu în loc să adere la o biserică.

„Haide, decide-te și scrie-ți numele în registru.” Așa îi îndeamnă toți oamenii.

„Cum te cheamă?”

„Ion Ionescu.”

„ÎL accepți pe Isus Hristos ca Mântuitorul tău?”

„Mda.”

„Crezi că El este Fiul lui Dumnezeu?”

„Mda.”

La fel face și Satana, fiindcă Biblia spune că și el crede și tremură.

Dar atunci când crezi cu adevărat, nu mai tremuri, ci te bucuri. Amin.

Cineva îmi tot trimitea scrisori și îmi spunea: „Frate Branham, tu sperii lumea de moarte prin faptul că spui că sfârșitul este aproape.” Se sperie biserica? Dar acesta este cel mai glorios lucru posibil, timpul sfârșitului, venirea Domnului. Aș vrea să fie clar chiar acum. Sigur că da. Nu mă pot gândi la ceva mai glorios decât să-L întâlnesc pe Domnul meu. Să mă descotorosesc de acest vechi trup de carne, și să apuc premiul cel veșnic, din nou tânăr și trăind pentru totdeauna cu Domnul și poporul Său. Cum mi-aș putea dori să rămân în această luptă cu păcatul și încercările, în durere și suferință, în acest trup? Să-l părăsesc și să merg spre cununa neprihănirii este cel mai glorios lucru de care am auzit! Așa cum spunea apostolul Pavel, *„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.*

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiti venirea Lui.” (2Timotei 4.7-8). Deci nu celor care vor crede în venirea Lui, ci celor care vor iubi și vor aștepta venirea Lui cu bucurie. Da, domnilor, așa este.

Dar astăzi nu mai auzi decât despre membri: „Cât mai mulți membri! Aduceți membri!” Nu aceasta este Evanghelia timpului de sfârșit.

Aș vrea să mă opresc puțin aici și să vă vorbesc din inimă. Sper că nu v-am reținut prea mult. Mai am la dispoziție șapte sau opt minute, și aș vrea să vă vorbesc din inimă. Spuneți dacă nu este adevărat ceea ce vă spun: „Decide-te și înscrie-te în biserica noastră! Lasă-i pe metodiști și vino la noi, la baptiști! Sau, lasă-i pe baptiști, și vino la metodiști, la prezbiterienii sau la luterani.” Catolicii îi adună pe toți, vedeți? „Membri, membri, membri, decizii, decizii!” La ce îți sunt bune pietrele dacă nu ai un meșter cioplitor în piatră, care să le dea o formă? Pietrele sunt mărturiile. Astfel când Petru și-a adus mărturia sa, Isus i-a zis: *„Tu ești Petru, ești o piatră.”* Dar la ce folosește piatra dacă nu are cine s-o cioplească și s-o transforme într-un copil al lui Dumnezeu? Rămâne o simplă piatră dintr-un morman. Nu-i așa? Nu aduce nici un folos. Vedeți?

Apa tocește piatra. Așa este, dar așa se întâmplă cu oamenii. Nu-ți folosește la

nimic să ai pietre, dacă nu ai un cioplitor cu o unealtă ascuțită, capabil să le cioplească și să le aducă la forma potrivită pentru a-și găsi locul potrivit în Casa Domnului. Vă întreb, la ce folosește acea decizie, la ce bun să-ți treci numele într-un registru? La ce-ți folosește să te alături unei biserici în care nu este un cioplitor care să te formeze și să te facă să renunți la una și la alta, care să taie acele lucruri și să te transforme într-un creștin vrednic de Casa Domnului, urmat de semnele promise pentru cei ce cred? Aceasta înseamnă evanghelizarea timpului de sfârșit: să iei pietrele și să le cioplești. Înțelegeți?

La ce-ți folosesc niște pietre dacă doar le aduni? Mai bine lasă-le unde sunt, poate vor fi mai de folos așa decât strânse în grămada ta. Poate este nevoie de ele acolo, afară, și tu n-ai mai lăsat niciuna. Așa este. Piatra nu este de nici un folos dacă nu are cine s-o cioplească.

Isus se uită la caracter, nu la numărul de membri. Știați aceasta? El ia în considerare numai caracterele. Dumnezeu a încercat întotdeauna să lucreze printr-un singur om. De atâta are nevoie, de un singur om, și lucrează prin el ani la rând. Gândiți-vă că în zilele lui Noe n-a putut găsi decât un singur om neprihănit, și la fel s-a întâmplat în zilele lui Moise. Priviți la Samson. Vedeți, Dumnezeu poate folosi doar ceea ce-i dai Lui. Samson a fost un bărbat mare și puternic. El și-a predat puterea în slujba Domnului, dar nu și inima, fiindcă inima i-a dat-o Dalilei. Vedeți? La fel este și cu oamenii de astăzi. Oh, frate, ei se străduiesc să plătească impozite, să construiască o denominațiune mai mare și tot așa, dar când vine vorba să-și predea inima, nu vor s-o facă.

Petru avea o sabie și a scos-o hotărât să taie cu ea urechea slujitorului marelui preot, ceea ce a și făcut. Dar când a venit vorba de adevăratul curaj creștin, nu l-a avut, ci a dat înapoi și s-a lepădat de Domnul. Este așa sau nu? A putut tăia urechea acelu slujitor fiindcă știa cum să mânuiască sabia, dar când a venit timpul încercării, când a trebuit să stea cu Cuvântul lui Dumnezeu, n-a avut curajul necesar, și a negat chiar că-L cunoștea pe Isus.

Aici suntem astăzi. Avem curajul să construim clădiri în care investim milioane de

dolari; avem curajul să instalăm orgi grandioase, să punem scaune tapițate, să mergem din loc în loc încercând să convertim oameni de la metodism la baptism, dintr-o parte în alta, dar când vine vorba de curajul creștin, să acceptăm Cuvântul, Mesajul lui Dumnezeu, și să stăm pe El, rămân puțini. Vedeți de ce nu este de folos o piatră fără cioplitor? Nu este așa?

Dumnezeu se uită la caracter, nu la apartenența la un anumit cult. La caracter! Când s-a dus să-i aducă o mireasă lui Isaac, Eliezer s-a ostenit până când a găsit un caracter adevărat. Țineți mine că Avraam i-a dat o însărcinare la fel ca cea pe care ne-o dă Domnul astăzi, nouă, predicatorilor: „Găsește-mi o mireasă!” Domnul să vă binecuvânteze inimile! Eu nu caut membri, ci caut inimi curate, care să creadă Cuvântul. Eliezer s-a uitat și s-a gândit: „Nu mă descurc singur pentru că este o responsabilitate prea mare. Îmi dau seama ce responsabilitate este să găsesc ce trebuie pentru Isaac.” Mireasa lui Isaac, Rebeca, este un simbol pentru biserică, iar Isaac, pentru Hristos. Astfel, a îngenuncheat și a zis: „Doamne, trebuie să mă ajuți...” Și când s-a îndreptat spre Domnul, El l-a ajutat pentru că acest bărbat avea caracter.

Întoarce-te la Cuvânt, frate, întoarce-te la Dumnezeu. Nu privi către biserică din care faci parte. Poți să rămâi acolo dacă dorești, dacă o să îți se dea ajutor, dar primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te întorci la Dumnezeu. Așa este. Aceasta este Evanghelia timpului de sfârșit. Da, domnule, este caracterul!

După ce Eliezer a văzut ce caracter avea frumoasa Rebeca, i-a vorbit despre Isaac. Ea nu l-a întrebat nimic, ci a crezut fiecare cuvânt al mesagerului, după care s-a pregătit de plecare. I-au cerut permisiunea tatălui fetei, care a zis: „Să chemăm fata și s-o întrebăm, fiindcă este destul de mare ca să decidă singură.” Și Rebeca a răspuns: „Mă duc.” După cine? După un om pe care nu-l mai văzuse niciodată și despre care nu știa nimic. Dar era gata, pentru că fusese hotărâtă și pregătită mai dinainte pentru acest lucru. Exact așa este.

Vă amintiți de femeia care l-a spălat picioarele lui Isus? N-a cerut nici o binecuvântare, doar a privit și l-a văzut pe fățarnicul acela care încerca să se

amuze pe seama lui Isus și să-L denigreze. Aceasta au încercat tot timpul: să-L facă să Se simtă neînsemnat. Unii oameni L-au urmat numai și numai cu acest scop. Ei spuneau: „Învățătorule, știm că ești un Învățător adevărat și că-i înveți pe oameni calea lui Dumnezeu, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne deci, ce crezi, se cade să plătim bir cezarului, sau nu?” Vedeți? Încercau tot felul de viclesuguri, ca să găsească ceva cu care să-l murdărească Numele. La fel a făcut și fariseul acela: L-a invitat la cină cu știrea organizației lor, fiindcă aveau ceva pregătit pentru El. Cum se spune la jocurile de noroc, aveau un as pe mânecă, ticluseră ceva.

Când cineva care te urăște și detestă lucrarea ta pentru Hristos, te cheamă pe la el, este ori ca să stoarcă bani de la tine, ori ca să se folosească de tine într-un fel sau altul. Înțelegeți? Ei nu vor crede Mesajul și te cheamă dintr-un alt motiv. Crezi că Hristos nu făcea diferența între un lucru și celălalt și atunci, ca acum? Sigur că o făcea! Totuși, ei L-au chemat, zicându-și: „Acum se va vedea!” L-au invitat și L-au lăsat să intre în casă așa, urât mirositor cum era, fără să-l spele picioarele și fără să-l ureze bun venit. El mersese pe jos pe acele drumuri de țară, pe unde treceau caii și animalele, îmbrăcat într-o robă lungă. Acea haină prinsese mirosul drumului, iar El stătea îmbrăcat cu ea, așa murdară, îmbibată de praf și urât mirositoare. Mirosea ca în grajd și totuși, astfel îmbrăcat, El a pășit în casa aceea de oaspeți, împodobită cu covoare și cu tot felul de podoabe. Oaspeților li se dădea un fel de ulei cu care își ungeau fața și picioarele, după ce li se spălau, apoi primeau niște papuci de casă, iar sandalele le erau curățate. După ce era aranjat și dichisit, oaspetele putea intra în casă, iar gazda îl întâmpina, îi ura bun venit și îl îmbrățișa, dându-i și o sărutare pe gât. Înțelegeți? Așa cum ne-am îmbrățișat eu și Iosif mai devreme și ne-am bătut ușor pe spate, la ei era obiceiul să se sărute pe gât. Dar vedeți, fariseul acela L-a invitat acolo, însă nu l-a spălat picioarele și nu a făcut nimic pentru Isus, ci L-a lăsat doar să stea acolo în spate, ca să râdă de El.

Însă prostituata aceea, o femeie de moravuri ușoare, avea câțiva bănuți strânși prin activitatea imorală pe care o desfășura. Ea L-a văzut stând acolo și în timp ce L-privea, lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Astfel, a alergat și a cheltuit toți banii pe care-i avea, pentru o sticluță de alabastru. Apoi a găsit o cale, s-a strecurat înăuntru și a început să plângă. Cu lacrimile îi spăla picioarele și pentru că nu avea un prosop, l le ștergea cu părul ei lung. Ce apă curată pentru picioarele

Lui: lacrimile unui păcătos care se pocăiește sincer! Dacă Și-ar fi mișcat doar puțin piciorul, ea ar fi tresărit. Femeia aceea nu cerea nimic, ci făcea doar un lucru care trebuia făcut.

Nu putem să facem și noi la fel astăzi? Noi nu cerem nimic, ci este ceva ce trebuie făcut: Evanghelia trebuie predicată. Dacă primim o centimă sau n-o primim, nu este nici o diferență. Eu n-am luat niciodată în viața mea un dar pentru mine, fiindcă este ceva ce trebuie făcut, este o chemare. Separă-te și bisericile te vor urî, te vor da afară și vei rămâne doar cu câțiva prieteni lângă tine. Dar acesta este Mesajul și trebuie să mergă mai departe orice-ar fi. Eu nu m-am dus niciodată la radio sau la televiziune ca să cerșesc bani de la oameni. N-aș putea să fac aceasta, pentru că eu vreau să fiu fratele vostru și vreau să merg acolo unde mă trimite Dumnezeu. Dacă într-un loc sunt cinci oameni, voi merge acolo, iar dacă în altă parte sunt un milion, Domnul va găsi o modalitate ca să pot face același lucru. Aceasta-i tot. Trebuie doar să trăiești prin credință; așa trebuie să facem toți, și mulțumim Domnului pentru că deja mulți oameni fac aceasta. Așa este, aceasta fac.

Priviți femeia aceea micuță. Isus n-a mișcat nici un deget. Priviți-l și pe fariseul acela bătrân, cum stătea acolo și zicea în batjocură: *„Omul acesta, dacă ar fi un profet, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă. Aceasta arată ce fel de om este, și cu ce fel de oameni umblă.”* (Luca 7.39). Cât mă bucură lucrul acesta, pentru că El știa într-adevăr” *„Uite ce fel de oameni merg după El! Noi suntem oameni de valoare, membri ai bisericii. Dar uite cum s-a dus femeia aceea păcătoasă la El! Noi știm cine este, una care umblă pe străzi. Este o...”* Știți ce vreau să spun. *„Uite ce fel de femeie și ce fel de oameni se țin după El!”*

Ce bucuros sunt, ce bucuros, pentru că și eu am fost un om bun de nimic, un păcătos! Și la fel sunteți toți cei care nu v-ați întors încă la El. Nu veni doar ca să fii un membru al bisericii, ci vino ca să faci ce trebuie făcut. Isus trebuie să fie slujit, și cineva trebuie să fie gata să facă aceasta. Haideți să facem cu toții acest lucru.

Femeia nu l-a întrebat nici măcar o dată: „Doamne, mă vei binecuvânta? Vei face aceasta pentru mine?” Nu, ea doar l-a spălat picioarele cu lacrimile ei și l-a șters cu părul capului ei. Unele dintre surorile noastre ar trebui să stea în cap ca să poată face acest lucru. Dar ea, cu buclele ei lungi, l-a șters picioarele, și nu contenea să l le sărute, timp în care El nu s-a mișcat deloc.

Bătrânul Simon stătea acolo împreună cu învățații din tagma lui și zicea: „Ha! Acum s-a văzut ce fel de om este! Nici vorbă să fie un profet! Uitați-vă la El!”

Atunci Isus s-a întors spre el și i-a zis: „Simone...” Îmi închipui cum s-a înroșit. *„Am să-ți spun ceva. Tu m-ai invitat aici. (Vedeți?). Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei.*

Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.

*Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. Tu M-ai chemat aici doar ca să te amuzi pe seama Mea, nu pentru altceva.” (Luca 7.44-46).
Vedeți?*

„Soră, ai așteptat ceva?”

„Nu.”

„Dar eu îți spun că păcatele tale, care sunt multe, îți sunt iertate.” Înțelegeți? Înțelegeți? Tot timpul, ea a avut în suflet doar teama că poate nu face ceea ce trebuie, deși era necesar să se facă lucrul acela, iar la sfârșit a venit răsplătirea ei.

Voi mă auziți predicând acest Mesaj și vedeți cum Duhul Sfânt descoperă tainele inimii, face minuni și lucruri mărețe. Poate că te rogi și rugăciunea ta nu se îndeplinește. Du-te mai departe, fiindcă răsplata vine la sfârșit. Nu este mai bine că-i așa? Ba da. Fă ceva pentru Isus, fiindcă acesta este Mesajul timpului de sfârșit și El are o Mireasă.

După ce Eliezer a găsit o femeie cu caracter, următorul pas a fost să o pregătească de plecare. La fel este și acum, frate, se întâmplă exact la fel. Mesajul timpului de sfârșit nu pribegește departe, prin Babilon.

Joseph, fratele meu suedez, a venit într-o zi la mine plângând ca un bebeluș și mi-a zis: „Frate Branham, Dumnezeu m-a trimis aici, în Chicago, și mi-a spus că voi vedea cum se va cutremura într-una din aceste zile. Dar acum mă dau afară; îmi iau biserica din mână, cea mai frumoasă biserică din Chicago. Nu știu ce să fac, pentru că au votat împotriva mea și mă dau afară.”

„Joseph,” i-am spus eu, „Dumnezeu nu minte. Tu ai văzut cum s-a cutremurat Chicago. Totul a început la New York. Când am văzut că nu voia să mai coopereze nimeni cu tine, nici n-am mai vrut să merg acolo, deși nu te cunoșteam, Ceva m-a împins spre tine. Nu spun aceasta din cauza adunării pe care urmează s-o ții deseară aici, ci pentru că s-a întâmplat exact așa. Am refuzat să merg la Chicago, pentru că nu voiau să-i dea voie și lui să participe. Astfel, am spus că dacă nu merge el, nu merg nici eu.”

Ei mi-au zis: „Dar nici nu-l cunoști!”

„Este adevărat că nu-l cunosc,” am răspuns eu, „dar Dumnezeu îl cunoaște. Este slujitorul lui Dumnezeu, și din punctul meu de vedere, este foarte bine.”

Deci, Joseph a spus: „Aș vrea să văd Chicago cutremurându-se!” Dar vreau să înțelegeți că zguduirea aceasta nu înseamnă război și carne de tun; nu înseamnă

moloz și distrugere, ci este un cutremur care scutură biserica. Înțelegeți? Din milioane de oameni, numai o sută douăzeci au fost în camera de sus atunci când s-a cutremurat biserica. Așa este. Acea zguduire revine printre oameni.

Pe vremea lui Apolo, care era un predicator baptist, oamenii au avut o trezire minunată. Dar ei nu primiseră Duhul Sfânt și nu fuseseră botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Trecând prin Efes, Pavel a găsit biserica aceea măreață despre care vorbește Biblia, așa că a trecut pe la ei să le predice Calea Domnului. Ei strigau și se simțeau minunat, dar el i-a întrebat:

„Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?”

„Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt,” au răspuns ei.

„Dar cu ce botez ați fost botezați?”

„Cu botezul lui Ioan.” (Fapte 19.2-3).

Atunci Pavel le-a zis: „Nu merge așa! Trebuie să vă botezați din nou.” Și ei s-au botezat în Numele Domnului Isus Hristos. Apoi, Pavel și-a pus mâinile peste ei și au primit Duhul Sfânt, așa că vorbeau în limbi și proceau. Erau opt sau zece oameni.

„Să tremurăm?” Nu, Domnul nu face așa. Cel rău tremură când primește Mesajul, dar Dumnezeu își scutură biserica.

Într-o zi, Avraam a fost vizitat de un Înger și Acesta a făcut o minune, descoperind gândurile Sarei, care era în cort. Dar îngerii care au coborât în Sodoma, au găsit acolo mii de oameni. Vedeți voi, zguduirea vine în grupurile mici. Tu ai văzut lucrul acesta Joseph, ai văzut cum Chicago a primit ultima avertizare. Așa este,

Dumnezeu te-a onorat, a făcut exact ce a spus. Pregătirea Miresei trebuie făcută acum.

Vom încheia acum, spunând aceste lucruri: Mesajul timpului de sfârșit este pregătirea Miresei pentru răpire. Cum se poate face aceasta? Conform Maleahi 4, prin întoarcerea la credința dată sfinților. Aduceți-i înapoi la credința părinților apostoli, la Cincizecime, în vremea restituirii. „Eu vă voi da înapoi, zice Domnul.” Aceasta este adevărata lucrare de evanghelizare din timpul sfârșitului.

Aș vrea să mai spun câteva lucruri, apoi voi încheia. Am trecut peste câteva texte din Scriptură, dar poate voi reuși să le parcurg altădată. Vreau să vă spun însă următorul lucru: noi credem că suntem în timpul sfârșitului, și, deși este vremea sfârșitului, Mesajul și mesagerul sunt aproape frânți, fiindcă Satan a încercat să ne nimicească în toate felurile. Astfel, fratele Neville a avut un accident, și la fel fratele Crase, iar mie mi-a explodat pușca în față. Toate acestea se întâmplă acum, când toate bisericile m-au respins. Părem aproape înfrânți; aproape că am fost învinși, dar nu vă îngrijați, pentru că, de obicei, Domnul intră în scenă în astfel de momente, pentru a face ceva ce a urmărit de multă vreme. Vă amintiți lucrul acesta.

Vă amintiți că odată, niște tineri au fost aruncați într-un cuptor încins, pentru că au ținut cu sfințenie la Cuvânt? Totul a mers rău. Pentru o noapte au fost aruncați în închisoare, iar a doua zi urmau să fie arși. În timp ce pășeau spre cuptor, se părea că sfârșitul era aproape, dar El a coborât exact la timp și a schimbat totul, întreaga scenă. Întotdeauna Dumnezeu pășește în față în momentele critice, când s-ar părea că Mesajul adevărat este aproape învins. Dumnezeu lasă Mesajul și mesagerul să ajungă la capătul drumului, apoi coboară El însuși și face cele mai mărețe lucrări.

Amintiți-vă că atunci când a fost răstignit Isus, necredincioșii au spus: „Acum L-am pus pe cruce!” Fariseii și saducheii, care Îl urau, și care L-au răstignit, ziceau: „Acum am pus mâna pe El!”, dar chiar în acel moment, Domnul a intrat în scenă, L-a înviat în dimineața de Paști, a dărâmat împărăția lui Satan, a străbătut iadul, a

luat cheile morții și ale adâncului, și s-a ridicat cu ele. Aceasta s-a întâmplat după acel moment de disperare. El adusese Mesajul, predicase Cuvântul, și nu se abătuse de la nimic și făcuse totul, dar biruința n-a venit decât în ceasul cel mai întunecos. El a făcut tot ce putea face, apoi Domnul a venit și a schimbat întreaga scenă.

Iacov fugea de Esau și încerca să se eschiveze, ascunzându-se de el, dar la un moment dat, inima lui a început să tânjească după întoarcerea acasă. În drumul spre casă a trimis mesageri cu daruri și tot felul de lucruri, încercând să-l îmbuneze pe Esau. Dar numai când Iacov a ajuns la capătul drumului și nu a mai știut încotro s-o apuce ca să fugă, când și-a împărțit familia și copiii în grupuri mai mici dincoace și dincolo de pârâu, după ce s-a luptat toată noaptea până când a rămas fără vlagă și a fost rănit, slăbit și cu trupul frânt, abia atunci a intrat Domnul în scenă. Și cum îl găsim a doua zi? Un prinț neînfricat. Era slăbit și părea învins, dar cu toate acestea era un prinț neînfricat. Mesajul mergea mai departe și la fel mesagerul. Așa este. Era un prinț neînfricat.

Nu uitați că în tot acest timp, Domnul a lucrat la inima fratelui său. Așa este. Astfel, Esau a venit la el și i-a zis: „Am oameni cu mine. Tu ești slăbit, Iacov, ești frânt și ai trupul rănit, de aceea voi lăsa o parte din oamenii mei cu tine, ca să te apere.” (Geneza 33.15). A venit cu ajutorul exact când era nevoie, dar Iacov găsise altceva, așa că a zis: „Voi merge singur.” Amin. După șocul avut, el și-a revenit din slăbiciune și s-a redresat.

Când Isus și-a revenit din șocul morții, a primit cea mai mare putere, așa că putea trece prin zidul unei clădiri fără să miște o piatră, dar în același timp, putea să mănânce pește și miere. Amin. Da, după ce a trecut slăbiciunea, a devenit puternic. Deci după momentul de slăbiciune.

La fel se pare că acum este un moment de slăbiciune atât pentru mesager, cât și pentru Mesaj, dar nu vă îngrijorați! Nu știu ce va fi, dar mă încred în El, deoarece știu că va intra într-o zi în scenă. Stați liniștiți! Să ne plecăm capetele împreună. Este Evanghelia timpului de seară.

Oh, Doamne, marile lumini ale serii s-au aprins de multă vreme. Te-am văzut trecând pe aici, printre rânduri și vindecându-i pe cei care nu mai erau decât umbre de bărbați și femei, doborâți de cancer, orbi, bolnavi și suferinzi, oameni la care renunțaseră toți doctorii, chiar și cei de la clinica Mayo. Iată că mulți dintre ei stau acum aici, sănătoși și în putere, și nu doar aici, ci în toată lumea femeile și-au primit înapoi, vii și sănătoși, copiii care zăcuseră morți ore întregi. Copii uciși în accidente de mașină stăteau întinși pe marginea drumului, cu toate oasele zdrobite, dar într-o clipă s-au ridicat și au început să meargă, slăvindu-L pe Dumnezeu. Da, Doamne, Tu ești Dumnezeu. A sosit seara, iar Sămânța Evangheliei timpului de sfârșit a fost semănată, Tată, iar acum se pare că trece printr-o perioadă de suferință.

În zilele când Ți-ai început lucrarea, oamenii vorbeau despre „tânărul Proroc din Galilea.” Se adunau cu toții în jurul Tău, dar când ai început să-i mustri și să le spui despre crezurile lor și despre toate celelalte lucruri greșite, s-au îndepărtat de Tine. A trebuit să rămâi singur, iar în final, Te-au dus la Calvar. Doamne, se părea că au câștigat, se părea că grupul acela de intelectuali a biruit în fața lucrării lui Dumnezeu, dar nu, nu s-a întâmplat așa, pentru că în dimineața zilei dintâi a săptămânii, pământul s-a înfiorat, mormântul s-a deschis și Fiul lui Dumnezeu S-a ridicat ținând în mână cheile morții și ale iadului. El avea botezul Duhului Sfânt, și avea dreptul să-L dea oricui voia. Astfel, i-a spus bisericii: „Mergeți în Ierusalim și așteptați acolo, fiindcă vă voi trimite făgăduința Tatălui Meu. Dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Apoi Îmi veți fi martori ai acestor lucruri până când voi veni din nou.” (Luca 24.49.48 – parafrizare).

Tu Te-ai ridicat și le-ai spus cum vor fi vremurile, și iată-ne ajunși în acele vremuri ale sfârșitului. Doamne, vino din nou. Vrei să faci aceasta, Tată? Suntem obosiți, epuizați. Am fost refuzați peste tot, toate denominațiunile ne resping. În California sunt sfinți, sunt patruzeci de biserici care plâng, dar unul dintre lideri a spus: „Dacă botează în Numele Domnului Isus, n-are ce căuta aici!”, și astfel a îndepărtat Evanghelia de la acei oameni flămânzi. L-am chemat să vină să ne confruntăm cu Scriptura, dar nu vrea. De ce? El știe mai bine.

Tată, de ce se mânia păgânii, de ce se gândesc oamenii la lucruri deșarte? Tu îți

Întinzi mâna prin Fiul Tău Isus Hristos și vindeci bolnavii, și faci semne mari și minuni în timpul sfârșitului. Se întâmplă din nou, Doamne. Eu mă rog pentru ei, Doamne, nu-i lăsa să fie dați deoparte, fiindcă mulți dintre ei sunt oameni buni. Lucrează Tu, Doamne, și ajută-i să vadă și să iasă din mijlocul lor.

În ce privește adunarea noastră din dimineața aceasta, Doamne, eu nu cunosc inima oamenilor, dar Tu o cunoști. Mă voi îndrepta totuși, spre grupul acesta mic. Doamne, oamenii aceștia sunt pelerini. Ei nu sunt din lumea aceasta, ci sunt străini; sunt născuți din nou, sunt făpturi noi. Au părăsit lucrurile lumii pentru a-L slăvi pe Domnul, pentru că „noi nu vom pofti lucrurile deșarte ale acestei lumi, care se strică atât de ușor, ci nădăjduim în lucrurile veșnice, care nu vor trece niciodată.”

Tată ceresc, dacă între noi se află unul sau mai mulți oameni care n-au simțit niciodată că trebuie să facă o asemenea schimbare, Te rog să le vorbești Tu inimilor lor. Fă ca ei să se smerească, să Ți se predea cu umilință și să spună: „Doamne Isuse, ai milă de mine, păcătosul, fiindcă nu vreau să mor în starea în care sunt acum. Nu știu nici dacă voi trăi până la sfârșitul zilei, așa că ar fi o nebunie din partea mea să-mi pierd timpul cu lucruri lumești.” Totul va pieri, și oamenii vor pieri împreună cu pământul, dar Tatăl cel veșnic nu poate pieri, și nici poporul Lui. Fă-i să Te primească chiar acum, Tată ceresc.

Sfințește batistele care au fost aduse aici pentru cei bolnavi și neputincioși. Biblia spune că oamenii luau batiste și șorțuri de pe trupul lui Pavel, iar atunci când le puneau peste bolnavi, duhurile rele îi părăseau și erau vindecați. Doamne, vindecă bolnavii care sunt în dimineața aceasta în mijlocul nostru, fiindcă mă rog să nu mai fie nici o persoană bolnavă printre noi. Fă ca Duhul Sfânt să Se miște peste audiență, și fiecare să simtă prezența Lui. Și așa cum spuneam la început, într-o vară secetoasă, după ce vânturile fierbinți au uscat pământul și totul este acoperit de praf, dintr-o dată auzi tunete și vezi norii ridicându-se, iar atunci știi că se apropie o furtună.

Semnalul roșu a pornit și El se apropie să vină, iar noi simțim deja briza răcoroasă,

Întâmpinarea Duhului Sfânt care se mișcă pe deasupra noastră. Ajută-ne, Doamne! Salvează-i pe cei pierduți și umple-ne cu Duhul Sfânt, Doamne, repede, înainte ca luminile se să stingă, pentru că semnalul a fost deja dat. Arca Sionului este aproape gata, și în curând va face chemarea. Deodată vor apărea în ziare știri: „Ce s-a întâmplat? Sute de oameni din întreaga lume au dispărut!”

Doamne, când va veni răpirea, pentru ceilalți va fi deja prea târziu. Cei neprihăniți vor fi luați, iar după aceea judecata va lovi pământul. Cei rămași vor merge în cimitire și vor zice: „Ce s-a întâmplat aici? De ce au deschis acest mormânt?” Oh, cel care s-a încrezut în Domnul, va fi luat chiar dacă a murit cu mulți ani în urmă. Ce bocet și ce jale va fi pentru cei rămași când li se va spune care le este soarta! Scriptura spune că se vor ruga, dar va fi prea târziu. Îngăduie ca niciunul dintre cei aflați aici, să nu se găsească în situația aceea.

În timp ce stăm cu capetele și cu inimile predate... Știu că sunt o persoană foarte ciudată, pentru că îi chem pe oameni la altar. Eu cred că fiecare decide pentru el însuși dacă vrea să moară sau să trăiască. Depinde de fiecare în parte. Dacă este printre noi cineva care n-a văzut niciodată lucrurile așa, care n-a realizat ceasul înaintat în care ne aflăm, dar vrea să fie amintit în rugăciune; dacă este cineva care vrea să devină creștin, să-L urmeze pe Hristos în felul Lui de trăire și să fie pregătit pentru venirea Domnului, să ridice mâna oriunde se află în sală.

Domnul să vă binecuvânteze, și pe tine, la fel și pe tine. Domnul să te binecuvânteze și pe tine, acolo în spate, și pe voi, de acolo. Este bine. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, domnișoară. Soră, este o decizie importantă, ești la răscrucea vieții. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, tăticele. Probabil ai muncit multe zile ca să crești acel copil, și la fel mama care stă alături. Oh, Doamne! Poate ți-ai crescut familia și ai făcut multe lucruri bune, ai mângâiat obrajii bebelușului când plângea și i-ai legănat pătuțul ca să adoarmă, pe vremea când mâinile tale, acum îmbătrânite și slăbite, erau tinere. Poate că ai legănat pruncul și ai făcut multe lucruri bune, dar cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată, a fost că ai ridicat mâna.

Tată ceresc, Tu ai văzut aceste mâini și știi ce se află în spatele lor. Ele sunt trofeele acestei întâlniri, sunt trofee ale mesajului. Tu ai spus: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine,*” și: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl.*” (Ioan 6.37,44). Tu le-ai vorbit acestor oameni. Ei stăteau aici și, conform științei, mâinile lor trebuiau să rămână jos, pentru că gravitația le trage în jos. Dar ei au încălcat această lege a științei, pentru că Duhul din ei învinge știința. Ei au ridicat mâinile, pentru că Duhul lui Dumnezeu era în ei și le spunea: „Tu ai nevoie de Hristos.”

Tâlharul de pe cruce a spus: „*Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!*” (Luca 23.42), iar Tu i-ai răspuns, Doamne: „*Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.*” (Luca 23.43).

Tată, Te rog să iei în Împărăția Ta, în părtășie cu Tine aici, pe pământ, pe fiecare dintre acești credincioși și să fii plin de îndurare față de ei. Isuse, când erai pe pământ, Tu ai spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5.24). Tu ai promis lucrul acesta, Doamne, iar eu Ți-l cer.

Tată, în dimineața aceasta îi încredințez în mâna Ta, pe toți cei care au ridicat mâna, și chiar și pe cei care au simțit în inima lor că trebuie să facă acest lucru, dar nu l-au făcut; Ți-i încredințez ca trofee ale harului lui Isus Hristos și ale Cuvântului Său predicat aici. Doamne, păstrează-i până în ziua aceea și crește-i ca pe niște copii. Fă-i să intre în apa botezului după ce și-au mărturisit păcatele, să moară și să fie îngropați în Hristos, apoi să se ridice la o viață nouă, să pășească într-o Lume nouă, cu tovarăși noi și să meargă împreună cu Îngerii în prezența supranaturalului. Toate lucrurile din jurul lor, pe care ei nu le pot vedea, dar le simt și știu că sunt acolo, sunt lucrurile veșnice; supranaturalul este veșnic. Ți-i încredințez Ție, Tată, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Îmi pare rău pentru că v-am ținut în plus, dar sunt sigur că vă simțiți bine, nu-i așa? De multe ori, tot trebuie să tai și să scurtez ca să mă pot încadra în timp. Cred că cei care ați ridicat mâinile și credeți în Domnul Isus, vă veți boteza în seara aceasta. Cred că bazinele sunt pline, așa că dacă vreți să vă botezați chiar acum,

hainele sunt pregătite. Deci, dacă vrei să vă botezați chiar acum, noi suntem aici pentru acest lucru.

Mulțumim musafirilor care ați venit în dimineața aceasta aici, ca să aveți părtășie cu noi în jurul Cuvântului Domnului. Apreciem mult faptul că ați venit. Domnul să vă binecuvânteze. Mă bucur pentru că sunteți aici.

Acolo în spate văd un prieten vechi pe care nu l-am mai văzut de mult. Nici nu mai știu cum îl cheamă, dar este un prieten bun, văr cu o tânără cu care obișnuiam să mă întâlnesc, Marie Francisco. Nu-mi pot aminti nicicum numele lui. Poți să ridici mâna? Ne bucurăm să te avem printre noi. Domnul să te binecuvânteze. Băiatul acela este creștin de mulți ani.

Prietenul meu din copilărie, Jim Poole, poate că mulți dintre voi ați auzit de el, este aici împreună cu soția și fiul lor. Și Donny... nu-mi mai amintesc numele de familie. Grad. Donny Grad și micuța lui soție. Ieri au venit în vizită pe la mine și mă bucur să-i avem printre noi și în dimineața aceasta. Iată și un frate pe care nu-l cunosc, sau poate mă înșel, pentru că uneori uit fețele oamenilor. Stă lângă fratele Way. Mă bucur că sunteți cu toții aici astăzi.

Eu v-am spus despre luarea acelei decizii, despre piatra pentru care trebuie să ai un cioplitor ca să-i poți da forma potrivită. În Evrei 4.12 se spune despre Cuvânt: *„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Taie împrejur, înlătură surplusul. Chiar taie.

Acum, haideți să cântăm spre slava Lui una din preferatele mele: „Îl iubesc, Îl iubesc.” Câți dintre voi Îl iubesc cu adevărat? Indiferent dacă ești sau nu un creștin, spune:

Îl iubesc, căci El m-a iubit întâi.” Să cântăm împreună:

Îl iubesc, Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi,

Și a plătit salvarea mea,

Pe lemnul Calvarului.

Vă place? Să cântăm din nou. În timpul acesta, dați mâna cu cineva de lângă voi. Nu vă ridicați, ci spuneți doar: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate.” Spuneți-i aceasta cuiva de lângă voi, ca să se simtă toată lumea bine primită.

Aceasta este urarea noastră aici, în Tabernacol. Bine

Îl iubesc, Îl iubesc, (Dumnezeu să te binecuvânteze, frate).

Căci El m-a iubit întâi, (Dumnezeu să te binecuvânteze).

Și a plătit salvarea mea,

Pe lemnul Calvarului.

Să ne plecăm capetele și să fredonăm încet.

Ridicați mâinile spre El. Nu-i așa că este minunat? (Adunarea continuă să fredoneze încet).

Așa-i că este minunat? Da.

(Un frate vorbește în limbi). Fiți respectuoși. Isus a spus: „*lată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;*

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Așteptați să vedem dacă vine vreo interpretare pentru ceea ce s-a spus. Dacă sunt și musafiri printre noi, așteptăm să vedem ce dorește să ne transmită Domnul prin mesajul Său. (Un frate tălmăcește). Iată interpretarea. (Tălmăcirea continuă).

Interpretarea este ceea ce a spus fratele de aici, iar dacă printre noi sunt oameni care nu știu ce este aceasta, este Duhul Sfânt. Acest lucru se întâmplă întotdeauna în Tabernacol. Să ne rugăm.

Tată ceresc, îți mulțumim pentru aceasta. Tu ai vorbit unei inimi de undeva, iar la încheierea Mesajului, i-ai chemat din nou. I-ai chemat ca pe copiii Tăi, pentru că i-ai mai chemat odată, dar poate că unii dintre ei s-au hotărât să plece fără să Te primească. Mesajul acesta vine din nou, așa că Te rugăm, Tată, să reverși din belșug din Duhul Tău peste fiecare din aceste persoane. Tu nu le-ai spus pe nume, ci doar le-ai vorbit. Poate așa vrei Tu, de aceea, Te rugăm, Tată, să te înduri de acele persoane, oricare ar fi ele, și să le ajuți să asculte această ultimă chemare. Ajută-i să accepte și să creadă din toată inima, pentru că în dimineața aceasta au auzit Mesajul vorbit, și să înseteze să primească Duhul. Doamne, fă-i să se ridice și să primească botezul în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor lor, și să fie umpluți cu Duhul Sfânt, pentru a începe o viață de slujire și de fericire. Tată, îți încredințez întreaga adunare, în Numele lui Isus. Amin.

Acel mesaj vorbește uneori pentru cineva anume. Unii frați spun că este vorba despre ei, dar alții pleacă fără să zică nimic. Când faceți lucrul acesta, țineți minte că Cel care vorbește într-o limbă este Duhul Sfânt, și este nevoie de inspirație pentru cel care a vorbit, ca să poată tălmăci ce a spus. Amintiți-vă ce v-am citit despre semnele care îi vor urma pe cei ce vor crede. Vedeți, aceasta se întâmplă printre credincioși. Uneori aici vin oameni care nu au mai auzit de așa ceva, iar Duhul Sfânt vine peste ei cu un mesaj, vindecă oameni bolnavi de cancer și tot felul de boli, apoi se întoarce înapoi. Este Duhul Sfânt în mijlocul poporului Său.

Îl iubiți? Amin. Și eu Îl iubesc. Sper să ne vedem din nou deseară. Acum voi preda serviciul păstorului nostru, fratele Neville.

- Amin -